

2011-2012 навчальний рік

Ми – гімназія 315

Слово директора

Навчання заради творчості: активна особистість формується тут!

Розвиток особистості дитини є основним завданням шкільного навчання. А система розвиваючого навчання, яку ми культивуємо в нашому навчальному закладі, в основу розвитку учня покладає його навчальну діяльність.

Саме активна участь дитини в навчальному процесі впливає на її розвиток і виховання, саме в навчальній діяльності формується здатність до самовдосконалення та самопізнання.

Мені здається, що ми, перш за все, знайшли ключ до проблеми розвиваючого навчання в молодшому шкільному віці і продовжили ним відчиняти двері пізнання світу в середній та старшій школах. І цей ключ – зміст навчання.

Робота в класі будується через колективно-розподілену діяльність між учителем та учнем, між однокласниками. Основною формою роботи є навчальний діалог.

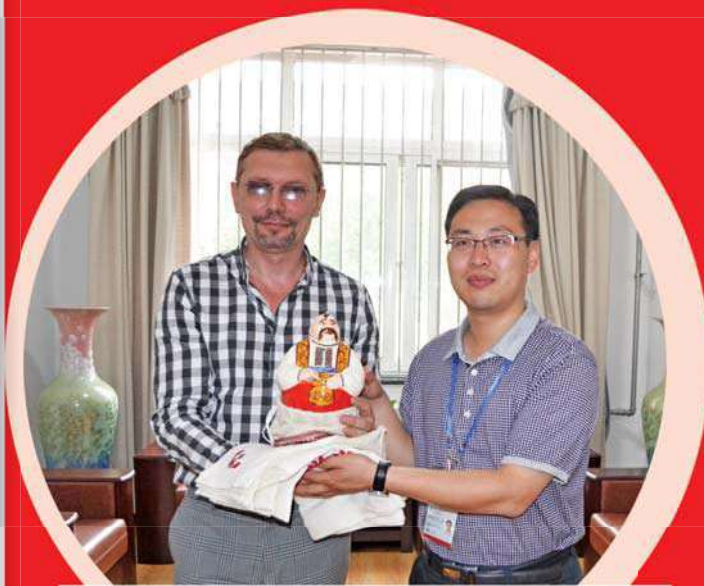
Розвиваюче навчання є цілісною системою. Як відомо, у живій системі, на відміну від механістичної, кожний її елемент несе характеристики цілого, тобто неможливо замінити якийсь елемент іншим, як деталь у машині.

Неможливо розвивати дитину тільки за допомогою точних наук, а при цьому рідну мову вивчати традиційно. Дитина взагалі тоді перестає розуміти, чого від неї хоче вчитель: на одному уроці треба мислити, діяти, а на другому – виконувати вправи заданим способом.

У середній та старшій школах, поглиблюючи навчальний діалог з учнем, враховуючи його індивідуальні особливості, застосовуючи диференційований підхід у навчанні та вихованні дитини, ми спромоглися досягти серйозних результатів.

Гімназія №315 м. Києва сьогодні входить до ста найкращих навчальних закладів України, і це, перш за все, заслуга навчальних і творчих досягнень вихованців нашої школи. Я особисто, як директор, пишаюся нашими учнями і вчителями: активними, небайдужими, патріотами у всіх розуміннях цього слова.

*Із повагою,
Олександр Олександрович Бірюк*

Зміст

- 2-3 Минуле та майбутнє крокують по гімназії
- 4-5 Суперактивний інтерактивний 2-А
- 6-7 Дідусь понад усе мріяв захищати Батьківщину
- 8 А мрії таки збуваються!
- 9 Поговоримо про милосердя...
- 10 Наша перша спільна перемога
- 11 Справжні витвори дитячого мистецтва
- 12-13 Зіграти в КВК – непроста задача
- 14-15 Навколо світу із 9-В
- 16-17 «Міс та Містер»: яскраві моменти шкільного життя
- 18-19 Наші успіхи та перемоги
- 20-21 Ми усі неординарні, станемо у школі легендарні!
- 22-23 Раз слоненятко, два слоненятко... десять
- 24-25 День Матері в гімназії 315
- 26 Найтсвудський турнір
- 27 Наукові здобутки... до Мюнхену доведуть
- 28-29 Німеччина & Гімназія 315 forever!
- 30-31 Ми – в ЮНЕСКО
- 32-33 Гімназія і Рада Миру: заради добра на Землі
- 34-35 Вернісаж особистостей
- 36 Вітаємо з перемогою!
- 37 Алея випускників
- 38-39 «Из школьных сочинений». Відгуки про школу
- 40-41 Київський вальс
- 42-43 Казкова країна Ірландія
- 44-45 Алея Слави: Клуб Лего
- 46-47 Зірковий небосхил гімназії
- 48-49 Діти і сучасний світ
- 50-51 А ваша дитина готова до навчання?
- 52-53 Не числом, а умением!!!
- 54-55 Шлях до читача
- 56 Наші нагороди

Минуле та майбутнє крокують по гімназії

Сьогодні, коли мова йде про відродження української національної культури, все частіше перед нами постають питання: «Хто ми? Звідки? Які ми? Чим жив наш багато-страждальний народ протягом тривалого історичного часу?».

Ми маємо давні традиції, які розвивалися упродовж віків. Час вносить свої корективи та новизну. Та нам варто зберегти нетлінні цінності, які виробив народ. Це і шанування Роду, поклоніння пам'яті предків, дбайливе ставлення до літніх людей. Але усе це неможливе без знання народних норм моралі та звичаїв народу...

У нашому 3-В класі стало традиційним відтворення народних свят та обрядів.

14 жовтня – свято Покрови, День козацтва. Саме восени козаки проводили загальновійськову раду, де переобирали кошового отамана та старшину. Окрім того, Покрова уособлювала ще й материнство – святе поняття для козаків. Тож, третій рік поспіль наші хлопці-козачата готують це свято. Їхній незмінний ватажок – Дмитро Володимирович Скрипник. Разом ми розучували звичаї козаків, вірші, пісні, готували відповідне вбрання.

А що ж робили дівчата? Вони вчили пісні. Адже їм на Січ було – зась!

Як справжні «козарлюги», зайшли хлопці до класу, вклонилися шановному товариству, показали, як приймали козаків до гурту. Співали пісні, плавали на чайці до невольницького міста Кафи, де визволяли бранців.

Олексій Кривенок, як справжній отаман, згуртував біля себе однодумців: Сергія Стародубцева, Максима Коцюбинського, Романа Скорика, Івана Климовича.

Марина Сошко, Мар'яна Дец та Ліза Скрипник співали пісні так, що аж сльози на очі навертали-ся. Цікавими були виступи Насті Зеленої та Марії Єременко.

Наступним став цикл зимових свят. Найбільшим, найголовнішим родинним, громадським і релігійним святом вважалось Різдво.

Будь-яке дійство, виконання колядок, щедрівок, побажання, посівання, віншування – все це має молитовно-магічну дію, розкриває (бодай, частково!) душу, чуття, вірування, бажання, прагнення, життя та ідеали наших пращурів.

Учні знайомилися на уроках української мови та читання з історією свята, вчили колядки, щедрівки, а на канікулах готували проекти на цю ж тему.

Усі в гімназії пам'ятають трьох маленьких хлопчиків-посівальників, які 14 січня, обходячи з радістю та запалом класи з глиняною макітрою, яка була наповнена пшеницею, посівали:

*На щастя, на здоров'я,
На Новий рік, роди Боже,
Краще, ніж торік.
Коноплі – під стелю, а льон – по коліна,
Щоб у вас, хрещених, голова не боліла.
Зі святом, будьте здорові!*

Цього ж року колядував майже весь клас. Показали дійство з щедрівками, колядками. З нами

було і маленьке «ягнятко» – Соломійка, трирічна сестричка нашої учениці Лізи Скрипник.

Ось на такій веселій, але щемливій ноті закінчилися зимові свята, але – не скінчилося наше знайомство зі звичаями та традиціями українського народу. Адже цікаво знати та втілювати в життя те, що відбувалося протягом багатьох століть. Це наша історія, культура, наше життя. Не можна рухатися вперед, не знаючи, що було попереду нас!

*Тетяна Миколаївна Парасюк,
класний керівник 3-В класу*

Суперактивний Інтерактивний 2-А

Сьогодні, на початку другого десятиліття 21 століття, новим трендом у школах є підтримання технологічного й інтерактивного способів навчання та спілкування. Директор 315-ої гімназії Олександр Олексійович Бірюк – один із таких новаторів у сфері української освіти. Він взяв напрямок на оновлення системи в очолюваній ним гімназії. І першим кроком було впровадження режиму цифрової звітності та оцінювання через систему Smarsy...

Дуже швидко летить час, змінюється все у світі не у арифметичній, а в геометричній прогресії! Раніше ми раділи, коли чорнильниці та пера змінили на чорнильні ручки, потім з неймовірною швидкістю на зміну рахівницям прийшли калькулятори, а за ними – чудо обчислювальної техніки: комп'ютер! Проте коли ми – батьки наших другоклашок – були ще малими, то навіть не уявляли собі, «до чого може дійти прогрес»!

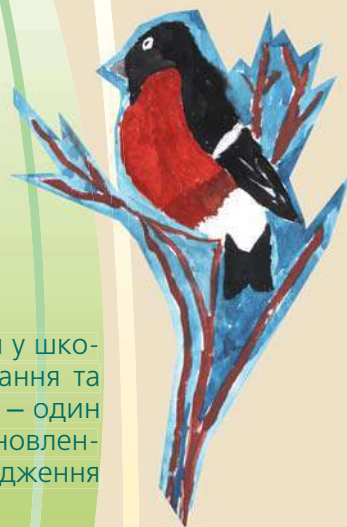
Учні не бояться, батьки спокійні

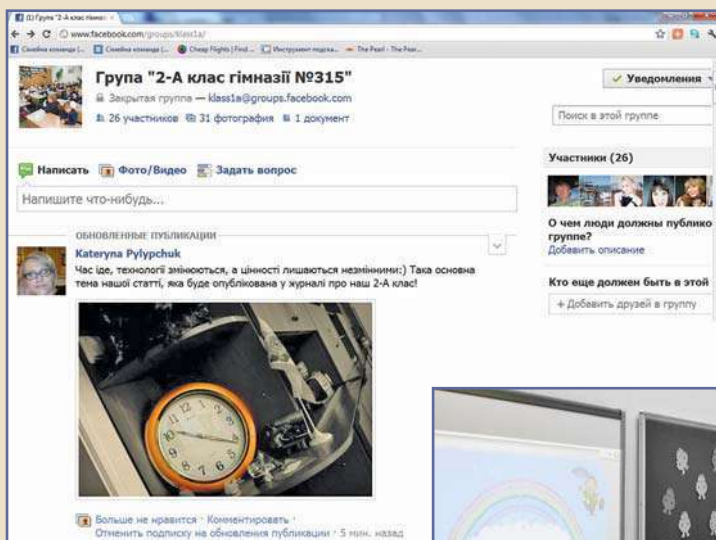
Отже, батьки учнів 2-А класу стали одними з найбільш активних користувачів Інтернет-сайту www.smarsy.com.ua, привчаючи своїх дітей до публічності та відкритості системи контролю їхньої успішності, а публікація домашніх завдань у електронному щоденнику забезпечила практично безвідмовну можливість виконувати та перевиконувати домашні завдання, а також справлятися із основною програмою навчання.

Відвідування гімназії із сповіщенням за смс-системою Smarsy (пересування дітей, вхід та вихід із навчального закладу) дав можливість батькам контролювати своїх чад на відстані. Відтак, багато учнів уже в 6-7 років ходять до гімназії самостійно!

Новітні технології як норма

Та на цьому ми не зупиняємося! У класі на Різдво засяяла... ні, не ялинка! Інтерактивна дошка Smart Board! Відтепер наші маленькі першопрохідці вивчатимуть науки за допомогою новітніх технологій! І це не звичайні слова, адже наша Валентина Василівна почала активно залучати нову техніку до роботи, освоїла ази та премудрості користування сучасним комп'ютером і почала із потрібною мотивацією створювати для своїх учнів маленькі дива на звичайних уроках математики, української мови, основ здоров'я, образотворчого мистецтва, праці та курсі «Я і Україна». Потрібно акцентувати, що не сталося б це диво, якби батьки учнів нашо-

го класу не були настільки технологічними, оперативними в поширенні інформації та прийнятті рішень через систему спільного спілкування, яку було запроваджено в класі. А саме:

у нас є своя група в одній із соціальних мереж, яка може постійно підтримувати зв'язок (як то кажуть, «у проміжок між батьківськими зборами»), проводячи опитування загальної думки, оголошуючи усілякі ініціативи та приймаючи важливі рішення в дуже стислі терміни.

Ідеально сплановане дозвілля

Завдяки такій інтерактивності учням класу за перший семестр вдалося не лише показати високий рівень із загальних дисциплін, але і встигати брати активну участь у гуртках, спортивних секціях та музичній студії у гімназії, а також здійснювати ряд організованих класом непересічних екскурсій, проведення яких без застосування такої злагодженої менеджерської та комунікаційної роботи було б набагато ускладненим.

Так, діти змогли відвідати декілька музеїв, ряд вистав у дитячих театрах та здійснити культпоходи до кінотеатру. Проте найбільшим сюрпризом до Нового року для наших маленьких «чомучок» став подарунок від батьків – колективний похід на шоколадну фабрику «Рошен», де діти із захопленням спостерігали за технологією створення улюблених цукерок «Вечірній Київ» – від замішування шоколаду до пакування подарункових коробок. Деякі після екскурсії навіть виявили бажання навчитися створювати цукерки та у майбутньому стати кондитерами!

Велика мета обдарованих дітей

У цілому, нам, батькам, у цей технологічний вік так хочеться дати своїм дітям не лише знання, а й розуміння

того, чим є наш із вами світ, як він існує, які закони в ньому діють і що потрібно робити, аби стати щасливим, як неперервно розвиватися, створювати щось нове, а не копіювати вже існуюче, як рухатися тільки вперед, невпинно долаючи труднощі і ставлячи собі нові рубікони для їх досягнення – і при цьому в жодному разі не здаватися, коли щось склалося не так, як планувалося!

Тож від свого імені (як мами одного з наших 37 талановитих і, не злякаюся цього слова, майбутніх прогресивних новаторів нашого часу) хочу побажати цим маленьким суперактивним і дуже інтерактивним малюкам ставати щодня більш виваженими, людянішими, чуйнішими і добрими, тоді всі технології, що пройдуть через їхній розум чи вийдуть з-під їхніх рук, принесуть цьому світові тільки радість і добро!

Катерина Пилипчук (мама)

«Дідусь понад усе мріяв захищати Батьківщину!»

Цього року я чекав Дня Перемоги з особливим хвилюванням: до нас на урок мав завітати мій дідусь – справжній ветеран Великої Вітчизняної Війни! Я вже знав не одну історію з його непростого життя, тому мені дуже хотілося, щоб і мої однокласники послушали фронтовика

Володимир Кузьмович Гребеннік – генерал-майор Прикордонних Військ у відставці. Коли почалася війна, він був ще школярем. Як і багато його однолітків, після уроків працював на військовому заводі. Нелегко було юнакові жити в голоді й постійному страху! Тож після закінчення школи він вступив до військового училища, бо понад усе мріяв захищати Батьківщину.

Вже ставши молодшим лейтенантом, Володимир Кузьмович потрапив на фронт. Він з жахом згадує, як фашисти руйнували українські міста й села, як бомбили Київ, знищували все живе. А скільки загинуло людей у цій війні!

За хоробрість і відвагу в боях мій дідусь був нагороджений медалями та орденом. Після закінчення Великої Вітчизняної війни продовжив військову службу. У складі Прикордонних Військ він побував у багатьох куточках нашої Батьківщини, де повсякчас охороняв спокій мирного населення. За зразкову службу має безліч нагород та відзнак...

До речі, мій прадід також воював, став генерал-лейтенантом Прикордонних військ. Я безмежно гордий з того, що він був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Мабуть, схожі почуття переполювали і мого батька, бо він також став прикордонником. До речі, про нашу родину є навіть окремий стенд у музеї Прикордонної служби України!

Як я і сподівався, бесіда з учасником війни не лишила байдужим нікого в нашому класі. Ще довго мої товариші згадували усі дідусеві оповіді, переказували йому вітання та слова вдячності. Зараз ми всі разом із нетерпінням чекаємо на наступну зустріч з ветераном Великої Вітчизняної війни!

*Євген Гребеннік,
учень 2-Б класу*

Напередодні 9 Травня я отримав запрошення на зустріч з учнями 1-Б класу гімназії №315. Правду кажучи, мені ще ніколи не доводилося вести бесіду з такою молодого аудиторією, тому я був дещо здивований такою пропозицією. Але враховуючи те, що в цій школі навчається мій онук, я із задоволенням погодився. До того ж, я багато чув від Євгена про найкращу гімназію, улюблену вчительку та чудових однокласників.

Мене також вразив цей навчальний заклад, гарно оснащені класи, кількість нагород за перемоги в різних конкурсах та змаганнях. Безумовно, це свідчить про високий організаторський та професійний рівень керівництва і педагогічного колективу.

Без сумніву, у гімназії звертають увагу на патріотичне виховання школярів (навіть таких маленьких!). Дітки читали мені вірші про День Перемоги, показували свої малюнки, навіть привітали власноруч виготовленими листівками. Я був приємно вражений такою невідомою дитячою зацікавленістю, адже вона дуже зворушлива...

А як уважно й захоплено слухали першокласники мою розповідь! Скільки поставили цікавих запитань! Навіть порахували медалі на моєму кітелі... А завдяки класному керівникові, Марії

Адамівні Бовсуновській, наша розмова відбувалася в теплій дружній атмосфері.

Щиро зізнаюся: з роками все більше починаю цінувати людську (а тим паче дитячу!) приязнь, задушевність. Я був дуже задоволений цією зустріччю. Тож, при нагоді неодмінно завітаю до гімназії ще раз!

*Володимир Кузьмович Гребеннік,
Генерал-майор Прикордонних військ*

А мрії таки збуваються!

Сила книг безмежна! Вони потрібні нам, як повітря і вода, як світло і тепло. Без них ми сліпі. Книга – це не тільки джерело інформації, спосіб проведення дозвілля, а й шлях до духовного та розумового зростання...

У нашому домі книжка знайдеться для кожного! Із самого малечку батьки прищеплювали мені «смак» до читання. Дуже люблю взяти книжку, сховатися від усіх та мандрувати чудовим і неповторним світом, уявляти себе на місці головного героя чи поруч із ним. Книги відкривають мені світ, допомагають уявити минуле, зазирнути в майбутнє.

А нещодавно в школі відбувся конкурс на кращий відгук за творами Лесі Вороніної. Маю визнати, що вперше, коли побачив її книжки, подумав: «Що за дитячий садок? Це ж казки для мого молодшого брата, а я вже дорослий читати це». Але не хотів засмучувати батьків та вирішив прочитати.

Як же я помилявся! З цього дня поринув у світ чудових нямликів – маленьких кумедних чоловічків, які живуть у стіні Олянчиного будинку та понад усе на світі полюбляють манну кашу. Я жив їхнім життям, переживав з ними пригоди та радів успіхам. Ледве дочекався закінчення уроків наступного дня, щоб знову якнайшвидше зустрітися зі своїми героями. Перечитав усі пригоди. А як же я радів, коли на уроках читання Ірина Василівна продовжувала водити нас чудернацьким світом нямликів!

Тому написати відгук на книжку Лесі Вороніної мені було зовсім не важко. Навіть не думав, що моя робота посяде перше місце у школі та увійде в «десятку кращих» міста, але, звичайно, мріяв про це! Моєму щастю не було меж!

Своєю перемогою завдячую моїй вчительці – Ірині Василівні Климович! Це вона допомагала нам зрозуміти світ книг на уроках читання. Завдяки їй часто забував про комп'ютер і віддавав перевагу книжкам. Саме вчителька прививала любов до книг, наших мудрих друзів, які не вміють говорити, проте так захопливо розповідають нам про незвичайні пригоди, подорожі, чудеса.

Ірино Василівно! Ви ніжно та лагідно супроводжували нас усі 4 роки в світ неймовірних таємниць і цікавих відкриттів. Крокувати важкою стежкою знань у всіх виходило по-різному. Але Ви з чуйністю та розумінням вели нас до вершин. Від імені всього класу – дякуємо за Вашу любов і відданість!

Нікіта Голук, учень 4-Б

Поговоримо про милосердя...

Милосердя... Добре й навдивовижу ніжне слово. Але що воно означає? Словник Ожегова тлумачить «милосердя» як готовність допомогти кому-небудь або простити що-небудь через співчуття (подібне до людинолюбства). І, напевно, праві ті, хто стверджує, що людина стала «людиною» лише тоді, коли відчула людяність до одноплемінника, жаль до когось – не тому, що він «свій», а тому, що він також людина. Адже почуття милосердя давнє, як світ... Як же виховувати милосердя в дітях? Чи можна й чи потрібно плекати це почуття у наш складний і не завжди добрий час?

Розмовляючи з батьками, переконуюся, що деякі з них взагалі бояться виховувати дітей добрими, порядними і милосердними. Перед тим, як відправити дитину до школи, нерідко повчають: «Давай здачі!», «Не будь розмазнею!», «Дай так, щоб більше не лізли!». І, повірте, дуже рідко: «Будь добрим», «Умій ділитися», «Частіше посміхайся!».

Проте мій досвід показує, що добрим і милосердним людям легше жити. Таких люблять, не залишають у біді, завжди допоможуть і підуть назустріч.

Та й у власній майбутній родині сучасний хлопча навряд чи підніме руку на дружину, а тим більше на дітей, не віддасть у притулок своїх немічних батьків. Тому що естафета добра практично нескінченна, як і естафета зла.

Але звідки ж беруться озлоблені діти? Чи не на дорослих мам і татусів вони дивляться? І якщо в сім'ї – сварки, образи, бійки, чи не є вони прикладом для наслідування дитині, що підростає?

А чи часто ми говоримо дітям про милосердя? Чи вчимо їх бути чуйними до чужого болю? І чи не ми, дорослі, насправді поводимося не так, як учимо дітей?

Чому слово «милосердя» випадає з нашої мови? І чи не в тому причина збільшеної жорстокості підростаючого покоління? Озирніться навколо – розбиті, обмальовані зупинки громадського транспорту, знівечені ліфти, обписані нецензурщиною стіни... А по телевізору нерідко чуємо та бачимо і про серйозніші «подвиги» з боку українських дітей.

Вважається, що милосердя виховується через любов до тварин. І мудро чинять ті батьки, які знаходять удома місце кошеняті, пташці, черепашці чи мишці. Діти, які мають домашніх улюбленців, доглядають тварин, набагато добріші од своїх однокласників, які ніколи не мали домашньої тваринки.

Життя зараз важке, багато хто живе в скрутних умовах. І не секрет, що навколо чимало людей, яким доводиться тяжко працювати заради шматка хліба – а поряд існують ті, що «казяться з жиру».

У такій ситуації важко зберегти посмішку й бути добрими. Батьки нерідко «зриваються», і дитина стає свідком домашніх сцен. Чи не у такі хвилини в її душі зароджується ненависть, прагнення помсти?

От чому вчитель повинен бути мудрим і чуйним до дитячих бід та проблем. Хоча й ми, наставники, нерідко виявляємося затягнутими в круговерт немилосердя: неналагоджений побут, проблеми в сім'ї, скромні зарплати за тяжку працю не додають позитивних емоцій у роботі педагога.

І все ж таки: може, почнемо дорогу милосердя із себе? З найпростішого? Знайдемо вранці кілька добрих слів для тих, хто поряд. Поспішимо зателефонувати тому, хто чекає на спілкування з нами. Або знайти годинку і сходити з дитиною до парку? Обговорити переглянутий фільм, виставу? Просто посидіти, поговорити з дитиною, поцікавитися її справами, адже з чогось треба починати. Тож успіхів вам у вихованні світлого і такого потрібного в наш час почуття милосердя.

Т. М. Парасюк

Наша перша спільна перемога

Наприкінці жовтня наша вчителька, Любов Іванівна Олеськів, повідомила нам, що в 6-х класах у грудні відбудеться змагання «Веселі старты». Ми дуже зраділи, тому що любимо займатися спортом, рухатися, стрибати, танцювати, грати, а це іноді неможливо без суперечок, тому нас часто називають «гіперактивним» або «дуже галасливим класом»...

Отже, по черзі всі почали голосно пропонувати свою кандидатуру на участь у змаганні, варіанти щодо назви команди, її девізу та символів. Але Любов Іванівна запропонувала, щоб усі свої пропозиції ми принесли в письмовому вигляді на виховну годину. З'ясувалося, що кричати легше, ніж обґрунтовано викласти думку на папері!

Нарешті, після довгих суперечок зупинилися на назві команди – «Екстрим», яку запропонували Маша і Даша Таран та Оленка Полухіна. Згодом вибрали відповідні девіз та символ.

А форма? Якою вона має бути у сучасних екстремалів? Після двотижневих пошуків вирішили: оскільки ми, в першу чергу, українці, то обиремо лише жовто-сині кольори. На початку грудня вже малювали плакати у підтримку своєї команди, дівчата вивчили гарний танок, виготовили пон-пони. Коли до змагань залишалось два дні, двоє учнів, на жаль, захворіли і всі дуже хвилювалися, як ми виступимо із заміною.

Але все пройшло дуже вдало. Члени команди ідеально впоралися з усіма естафетами. Нам сподобалося, що весь клас брав участь у «Веселих стартах»: хтось стрибав і танцював, підтримуючи команду, хтось фотографував, а деякі учні допомагали вчителям швидко заносити до залу все необхідне для змагань.

Коли ми дізналися, що наша команда перемогла, то так зраділи, що нас, напевно, чула вся гімназія. А поки члени команди переодягалися, інші учні підготували в класі солодкий стіл. Капітани нашої команди Рома Кельберг та Настя Гордієнко привітали всіх із перемогою, яка стала для нас дуже важливою. А головне – ми зрозуміли, як це класно: бути разом, бути командою.

Учні 6-Г

Справжні витвори ДИТЯЧОГО МИСТЕЦТВА

Свята бувають різними: державними, церковними, професійними, сімейними, але загальною їхньою рисою є особливий стан душі, коли із завмиранням серця очікуєш приємні несподіванки. Свято можна влаштувати своїми силами, головне – це наявність бажання і віра у те, що все вийде якнайкраще!

Золото-багряна осінь, завітчана у вінок з останніх квітів, які ще так безжурно красуються на клумбах, у скверах чи біля воріт оселі, завітала до нашого закладу. Саме о цій порі в гімназії №315 проводиться свято «Осінній вернісаж», у якому беруть участь учні 5-7 класів.

Кожен клас намагався представити свої найкращі композиції, що склалися з різноманітних компонентів: різнокольорового осіннього листя, шишок, жолудів, дарів ланів та садів. Якою ж неперевершеною фантазією та уявою наділені учасники!

Так, учні 6-Д класу, класним керівником якого я стала в цьому році, дружно та відповідально готувалися до цього свята. Почали зі збору матеріалів, які б могли бути використані у формуванні композицій. Залишившись після уроків, почали втілювати свої ідеї в життя.

Першою композицією, яку створювали разом, був «Осінній букет», який складався з чарівних троянд, які ми виготовляли разом, використовуючи лише різнокольорові кленові листочки та нитки. Потім дівчатка, додаючи власні ідеї поєднання живих та штучних квітів, завершили цей витвір ми-

стецтва.

Не можу сказати, що підготовка до свята була лише «жіночою справою» – навпаки, наша сильна половина активно допомагала дівчаткам. Напередодні власні композиції принесла ціла ватага хлопчиків, які відповідально поставились до цього завдання (звичайно, не без допомоги рідних) і принесли власні творіння. Ми щиро вдячні всім, хто нам допомагав: бабусям, мамам, татам.

І ось, нарешті, коли всі приготування були завершені, команда 6-Д на розсуд глядачів представила такі неперевершені апікаційні композиції:

- «Чарівні черевички» і «Весела сімейка» (автор Віталій Самусь);
- «У рідному гніздечку» (автор Євгенія Суркова);
- «Панна Осінь» (автор Карина Гудименко);
- «Господиня Полів» (автор Лада Намко);
- «Лісова галявина» (автор Андрій Коваленко).

Також не можна не згадати про нашу колективну роботу «Осінній букет». Прекрасні композиції, що були створені нашими учнями, – справжні витвори дитячого мистецтва. Диву даєшся, скільки фантазії, творчості, естетики вкладають у свої роботи діти!

*Альона Анатоліївна Омельченко,
класний керівник 6-Д*

Зіграти в КВК – непроста задача!

Кінець листопада – дуже спекотна пора в гімназії, адже саме в цей час наш заклад святкує свій День народження... До цього року ми не змагалися, лише готували виступи на визначені теми. У восьмому класі все змінилося. На нас чекало змагання КВК, де ми готували три окремі виступи: привітання, стем та музичне домашнє завдання. І всі вони мали бути яскравими та смішними. Всі розуміли, що на нас чекає запекла боротьба, адже усвідомлювали, що виграти хочуть усі. Але переможець може бути лише один, тому одразу, дізнавшись тему конкурсу КВК, взялися до роботи...

Проблема батьків і дітей – одвічна, тому відповідна тема не здалася нам важкою. Першим народився стем, ідея прийшла із визначення самого конкурсу. На сцені повинно перебувати не більше трьох учасників. Наприклад, бабусі, які сидять на лаві біля будинку і обговорюють дітей та онуків! Але ідея – це тільки початок. Потрібно було не просто переказати розмови тих бабусь, а зробити це цікаво та смішно! Тому вирішили: «бабусями» мали бути хлопці. Так і зробили: відповідний одяг, взуття, окуляри – і вже важко було зрозуміти, хто є хто.

Це половина справи. Друга половина – сценарій. Найбільш ганебним було б повторення одних і тих самих жартів різними командами. Тому відразу вирішили відмовитися від допомоги мережі Інтернет. Все, що прозвучало зі сцени – це жарти, які придумали самі. І цим можемо пишатися!

Найскладнішим для нас виявилось перше завдання: багато підготовки, майже вся команда задіяна, швидкий темп, постійна зміна подій на сцені. До останнього часу нам здавалося, що потрібно дещо доробити. Найбільша проблема – не забути взяти з собою на сцену всі потрібні аксесуари, а їх було близько 40!

Чесно кажучи, за тиждень до КВК ми вже почали нервувати. Час спливає, не все готово. Тому можемо дати пораду тим, у кого конкурс ще попереду. Зіграти в КВК – це непроста задача. Виграти може тільки один, але достойними хочуть і мають бути всі. Тому в жодному разі після отримання завдання не можна казати: «А, потім підготуємось, виступ ще не скоро!».

Час біжить швидко, і при цьому не можна забувати, що головним є все ж таки навчання. І якщо все робити вчасно, то і нервувати перед виступом не буде потреби. А ще хочемо подякувати нашим суперникам: всі команди дуже сильні, а учні – розумні та кмітливі. Саме розуміння даної ситуації давало нам насаги для більш ретельної підготовки.

А тепер – декілька вражень від учасників команди КВК 8-В класу.

КВК – це незабутньо! Спочатку, коли тільки-но отримали завдання, всі говорили: «Це легко, ми впораємось!». Але пізніше усвідомили, що були над-

то самовпевненими. Коли пройшла половина часу, відведеного на підготовку, то зрозуміли, що зовсім ще не готові. Ми постійно думали про конкурс, сперечалися, щось придумували, але сценарію не було. Нарешті почалася кропітка робота. За тиждень до виступу все виглядало начебто непогано, але саме тоді, в розпалі останніх приготувань, з'явилися найцікавіші думки.

Вирішили ризикнути й обіграти новий сценарій. Дуже швидко виготовили декорації. І ось починається конкурс. Наш виступ – третій. Ми сидимо в залі й дуже нервуємо, адже знаємо, що в нас дуже сильні суперники! А чи вдасться нам зробити все, що запланували? У залі наші батьки, які прийшли вболівати, і, мабуть, більше за все не хочеться їх засмутити.

Під час гри класи показували різні результати, і остаточний передбачити було неможливо. Гра закінчена, залишилося тільки визначити переможця. І тут на екрані з'являється підсумкова таблиця. Ми – переможці! Моє серце ледве не вискочило із грудей, а однокласники не могли встояти на місці від шквалу емоцій, які переповняли. І хоча дехто не вірив у нашу перемогу, ми її здобули!

Ніка Яновицька

КВК – це дуже непросто. Ми ретельно готувалися, придумували різні номери, виготовляли декорації. Найскладнішим було написати сценарій і обіграти все це на сцені. Повірте мені, це дуже й дуже складно! Але коли вийшли на сцену, виступили й посіли перше місце, то зрозуміли: все, що зроблено, було не даремним. Наш клас посів перше місце, і це круто!

Каміла Бондаренко

Кожного року наш клас готує цікавий номер на День народження гімназії. Цього року був КВК, і ми підійшли до цього виступу креативно. Під час його створення панувала повна імпровізація, проте підготовка зайняла чимало часу: декорації, реквізит, технічні штрихи

та обігрування теми «Батьки та діти». Спершу взагалі було важко щось уявити, проте дискусії та суперечки створювали бажання творити, почали народжуватися шалені ідеї. А часу на репетиції залишилося обмаль. Проте ми змогли зібратися. І ось – кульмінаційний момент, час виступу. На годинниках 10 ранку. На душі тривога. Номер за номером, виступ за виступом... Оцінки, хвилювання, нові наряди. Нарешті дочекалися головного моменту. Перемога наша! Всім учасникам велике Спасибі, а найбільше – класному керівнику, Світлані Володимирівні Кашитиній.

Влад Шепельський

Навколо світу із 9-В

*Фінляндія – країна мрій,
Яскравих вражень і засніжених надій,
Де за Північним колом Санта проживає,
І з Новим роком всіх нас привітає*

Фінляндія... Загадкова країна мрій, де живе Дід Мороз і можна спостерігати чарівний подарунок небес – північне сяйво! Країна з кришталево чистим повітрям. Екологічно найчистіша в світі. Побувати у ній, мабуть, хотів би кожен із нас...

Хто не любить подорожувати? Для нашого 9-В – це не дивина! Мандрувати світом ми здавна навчилися на уроках зарубіжної літератури. Тому, вперше почувши, що цього року на фестивалі країн до Дня народження гімназії ми представляємо засніжену Фінляндію, ніхто не розгубився. З'ясували, що Фінляндія майже вдвічі менша за Україну. Її площа лише 338 424 км². Проте у цій країні найбільший сніг, дрімучі ліси, мальовничі озера, унікальні фіорди. Для того, щоб наші відчуття втілити у реальність, нам довелося перетворити кабінет 3-314 у міні-Фінляндію...

Геральдика Фінляндії

Спочатку до справи взялися визнані майстри комп'ютерної анімації – Влад Новопольцев і Володимир Черняк. Хлопцям вдалося створити справді вражаючу презентацію, яка допомогла глядачам віртуально опинитися на просторах уже «нашої» Фінляндії.

Прапор Фінляндії – це синій хрест на білому тлі, яке символізує чистий фінський сніг, а синій хрест – насичене північне небо й глибоку блакить озер. Герб Фінляндії величний, справді царський – коронований золотий лев у червоному полі. «А гімн Фінляндії має назву «Маамме», – спокійно і впевнено, але з легким, «істинно фінським» акцентом, цю інформацію намагався донести до нас «гарячий фінський хлопець» Олександр Колесник.

Запальні ритми веселого танцю

Ми дійшли висновку, що фіни мають бути гарні, здорові й щасливі, бо вони постійно танцюють. У святкові дні на вулицях міст можна часто побачити зухвалих танцюристів. Проте вони б нам позаздрили, адже народний танок у виконанні наших дев'ятикласниць (Ані Таран, Аліни Криворучко, Іванни Придатко, Даші Герасименко, Насті Костякіної) взагалі не давав жодного шансу всидіти на місці. Після таких нестримних танців з особливим задоволенням відвідуєш фінський ресторан.

Відомо, що фіни люблять страви із риби, тушковане м'ясо, пиріжки з м'ясом, рибний паштет, каші зі злаків, солодкі страви, каву. Приготувати всі шедеври фінського

кулінарного мистецтва змогли довірити лише визнаному «шеф-кухарю гімназії» і, водночас, класному керманичу Олені Георгіївній.

Бідні наші шлунки! Вони вигравали справжні марші, спостерігаючи за рукотворними витворами кулінарного мистецтва напередодні презентації! Всі зрозуміли, що наш керівник має талант кухаря – навіть за відсутності диплома технолога фінського ресторанного господарства.

Йоллопукке всіх вітає!

Звичайно, жоден турист не може уявити собі відвідування Фінляндії без традиційної фінської бані. Наші солідні зовні та гарячі в душі українофіни Віктор Богдан, Сергій Жаботинський та Олександр Одягайло відчайдушно махали банними віниками, випускали пар та справді давали жару. Ох і гарні хлопці, як на підбір!

Зал не встиг заспокоїтися від отриманих емоцій, а на сцені вже палало всіма барвами веселки неповторне північне сяйво – незабутня феєрія світла. Під це казкове дійство з'явився Віталій Кривенко – фінський Дід Мороз з екзотичним ім'ям Йоллопукке. Уявіть собі! Із самої Лапландії приїхав, щоб привітати гімназію №315 з Новим роком.

Дарунки на крилах янголят...

«Фіни мають характер не дуже темпераментний. Але два рази на рік вони стають найвеселішою нацією у світі. Це відбувається на День незалежності та Іванів день», – інформує наш невгамовний фін Сашко. І вже на сцені розгорнулися народні гуляння, закрутивши кожного в стрімкому вирі фінської польки.

Аж ось, раптом в актовій залі гасне світло. На сцену величним кроком виходить свята Лючія – Олександра Каркошко в сніжно-білому вбранні та незвичайній короні, на якій палали живим вогнем справжні свічки. До «нашої» Лючії легко та невимушено підлітають дівчата-янголята – веселі Катрусі із рідного 1-В (там сіє зернята творчості перша вчителька, Оксана Володимирівна). Вони розносять по залу дарунки – солодощі із зображенням прапора Фінляндії.

Справжня фінська перемога

Ми презентували Фінляндію першими. Потім нас захопила подорож до Швейцарії, Голландії

та Бельгії у виступах друзів-конкурентів із дев'ятих класів. Неперевершеною була «синя птах» 9-Г – наш знаменитий учитель історії та права.

А далі... Настала очікувана та хвилююча мить оголошення результатів. Спочатку прозвучали номінації:

- кулінарне мистецтво – тут ми дали фору фінським шеф-кухарям!
- національний танок – кращим став 9-А;
- національна традиція – оригінальним та неповторним виявився 9-Г;
- національний костюм – кращий 9-Б.

Лунали оплески, а ми все очікували в напівсвідомому стані від кількості адреналіну в крові остаточного вердикту невідкупного журі. І в абсолютній, напруженій тиші прозвучали слова: «Перемагає команда, яка представляла... Фінляндію!» Так! УР-Р-Р-РА! Здавалося, стеля не витримає наших децибел, що перетворилися у хвили неймовірного захоплення!

З днем народження, люба Гімназіє!
До нових звершень!

*Анастасія Сидоренко
(учасниця телешоу «Міняю жінку»)*

«Міс та Містер»: яскраві моменти шкільного життя

Все почалося другого вересня. Саме тоді в нас була перша класна година, присвячена підготовці до Дня народження гімназії. У той момент я зрозуміла, що все дуже серйозно, і мені стало дійсно моторошно. Ми вирішили визначитися з танцем, адже це була найбільша (доступна на той момент) частина роботи.

Класний керівник дала кожному своє завдання, зважаючи на те, хто чим захоплюється і в кого що виходить. Хтось шукав музику, хтось рухи для танцю, дехто інформацію про роботу справжніх професіоналів.

На мій погляд, це – найважча частина роботи, і я точно знаю, що ніколи б не вигадала нічого сама. Вдячна своїм однокласникам та партнеру за те, що вони не дозволяли відчувати мені, що я одна, бо точно знала, що їх це хвилює настільки, наскільки це бентежить і мене. Коли тебе підтримують люди, то не страшно йти вперед!

Круговерть конкурсних ідей...

Генератор ідей був невтомний, у нас було безліч варіантів, але знайти серед них те, чого ми хотіли, було не реально. Проте одного ранку однокласниці Надія та Юля підбігли до мене з мобільним телефоном і показали відео, на якому танцював відомий український балет «Тодес». Я була у захваті, мені надзвичайно хотілося показати це класному керівникові та однокласникам.

Не можу не згадати, як ми опинилися в класі, як розказали ідею, пам'ятаю лише слова Наталії Володимирівни: «Мне нравится!». І це був наш старт! Нам здавалося, що основна робота позаду, але ми не уявляли, наскільки помиляємося...

Процес постановки танцю був дуже довгим. Кожну репетицію ми вигадували щось нове і відкидали попереднє – і це, здавалося, ніколи не скінчиться.

Дуже важко було мені з моїм dance-партнером Денисом, адже ми мали виконувати величезну сольну партію в цьому танці. З того моменту, як ми по-

чали ставити танець, я поверталася до-
дому ввечері, о шостій-сьомій годині.
Не могла навіть їсти, а вночі мені снів
наш танок, що вже казати про домашні
завдання! Взагалі не могла сконцентру-
ватися на навчанні. Єдине, що втішало —
це гарна спільна партія. Я вдячна своїм
однокласникам за невтомну працю та
відповідальність.

Нас рятує класний керівник!

І от непосильне завдання позаду. Та-
нок Міс та Містера був підготовлений
наполовину, а до конкурсу залишало-
ся ще багато часу, тому ми могли не
поспішати. Але на цьому хвилювання не
закінчилися. Наша тема для домашнього
завдання шокувала абсолютно всіх: ми
були розгублені і уявлення не мали, як
цікаво та незвичайно зобразити день з
життя провідника!

І тут знову почалася плутанина з ідеями,
танцями та сценками. Ми дійсно не уяв-
ляли, що робити. Ставили повноцінні
виступи, марнували дорогий час, а
потім розуміли, що це не підходить і по-
чинали все спочатку.

У нас була ціла купа незакінчених
танців, які нам не підходили. Всі у відчаї,
адже ідеї просто закінчилися... Але тут
у нашого класного керівника проки-
нувся талановитий, просто геніальний
режисер-постановник! Коли ми почу-
ли той сценарій, який експромтом на-
писала Наталія Володимирівна, то по-
чали аплодувати. Ця неймовірна жінка
не спала вночі, залишалася допізна в
школі, незважаючи на власну родину,
та присвячувала нам всі емоції та сили.
Я знаю, що без класного керівника ми
безпорадні і нічого не зробили б!

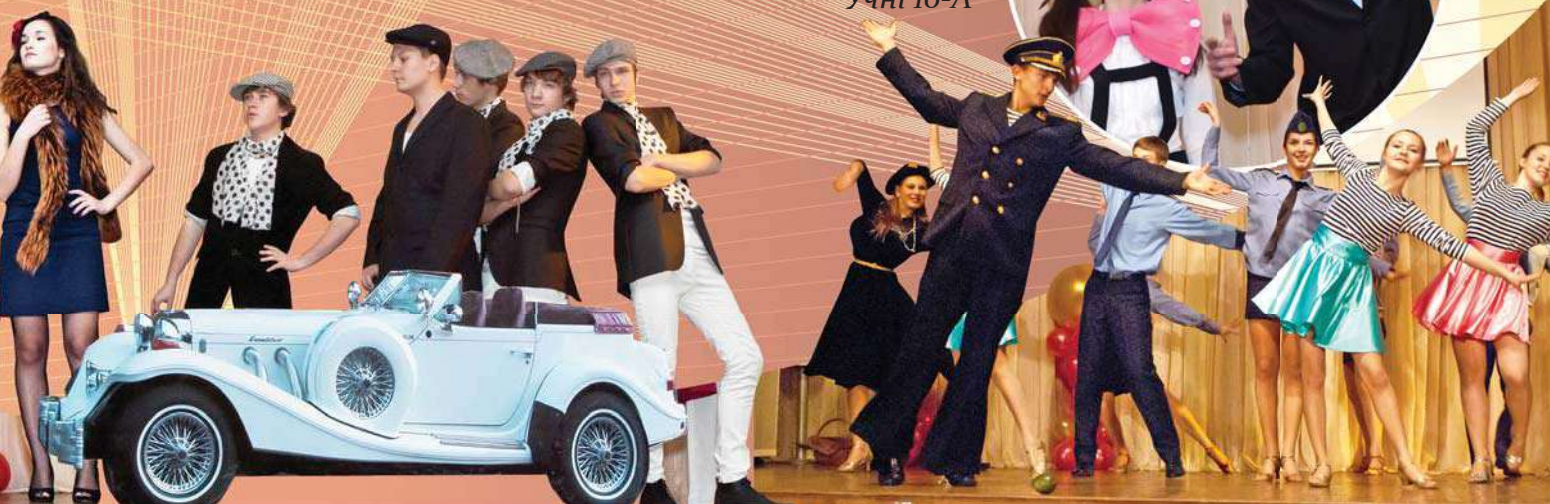
Те, що нас здружує

За два тижні до виступу ми ще раз
повністю змінили сценарій, до-
дали декілька нових персонажів
та прибрали декілька танців.
«Візитку» робили недовго. Про-
блемою було знайти потрібні
фотографії. Мені здається, що
фотографувалися довше, ніж
робили візитку (велика под-
яка Олександрі Близнюк за те,
що змонтувала таке гарне відео).
Пишаюся Денисом, бо він екстрено
навчився танцювати вальс для нашої
візитки — за чотири дні! Взагалі мені по-
щастило з партнером. Я дуже хвилювалася,
а він завжди додавав мені впевненості.

З наближенням Дня народження гімназії
моє хвилювання спадало. На сцені думала
про те, який фільм подивлюся, коли при-
йду додому. Мені просто хотілося дізнатися
результат і раз і назавжди зняти страшенно
незручні туфлі.

Нині єдине, що нагадує мені про Міс
та Містер — корона в рідному кабінеті та
фотографії, але я із впевненістю можу
сказати, що конкурс — найцікавіше, що
трапилося з нами в навчальному році. І
хоча були образи, сльози, сварки, сміх,
жарти, у результаті все те, що ми
так емоційно робили, нас збли-
зило. Наступного року ми за-
лишимо школу, але завжди
будемо згадувати саме про
такі моменти шкільного
життя.

Учні 10-А

Наші успіхи та перемоги

Третій рік поспіль
наш 8-Г посідає перше
місце в рейтингу гімназії.

З кожним роком ми дорослішаємо, тож
зростає дисципліна, а також намагання довести, що призове місце отримали
недарма.

Переходячи з класу в клас, намагаємося набрати якомога більше балів. То що
ж ми для цього робимо? Найголовніше, на нашу думку, утримувати хороші
дружні стосунки, адже коли в колективі злагода, найважча перемога дається
легко й просто...

Протягом року ми беремо участь у шкільних конкурсах, пишемо презентації та малюємо стінгазети. Кожен робить свій внесок у цю перемогу, вкладає у неї певну часточку себе.

Також важливою є коректна поведінка учнів, яка відіграє неабияку роль у рейтингу. Цим ми завдячуємо нашому класному керівнику, Наталії Юріївні Міті. Завдяки її наполегливості та справедливості маємо хорошу поведінку, хоча не завжди бездоганну.

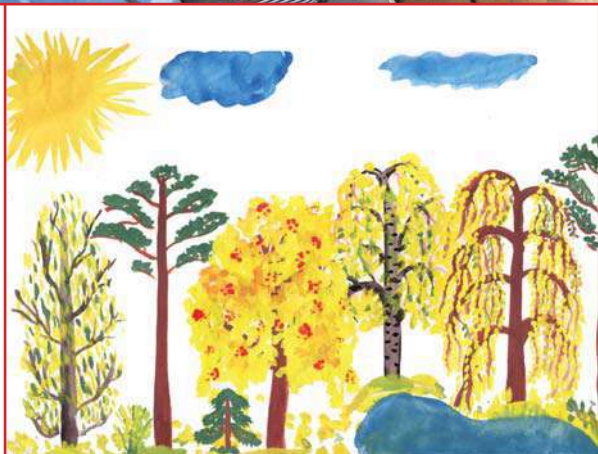
Наш клас також любить їздити на екскурсії. Вони нас зближують та дарують барвисті, незабутні миті життя. Так приємно дізнатися щось нове та поспілкуватися один з одним! Завжди залишаємо на пам'ять гарні та веселі фото. Під час подорожей розширюється наш світогляд, з'являється можливість більше дізнатися про визначні пам'ятки рідного міста.

Завдяки адміністрації гімназії та директору Олександру Олексійовичу, вже третій рік наш клас отримує безкоштовну екскурсію, яку із за-

доволенням використовуємо. У 5-му класі, наприклад, їздили в Китаєво, у 6-му нам запропонували екскурсію до музею Великої Вітчизняної війни, а у 7-му відвідали Пирогово. Всі ці мандрівки були надзвичайно пізнавальними та цікавими, тож ми залюбки будемо чекати на нові.

Наша перемога – це спільні зусилля, результативна праця. Тож й надалі намагатимемося не полишати наш «золотий п'єдестал»!

*К.Полосенко, В.Фоміна
та Ю.Пазюра, 8-Г*

Ми усі неординарні, станемо у школі легендарні!

Таким став девіз учнів 5-В класу, коли вони переступили поріг старшої школи. Діти дійсно всі різні, неординарні і талановиті. Є серед них музиканти та вокалісти, спортсмени, художники, поети – і, врешті, вони всі Особистості. Недаремно ми назвали новостворену територію 5-В класу «Шушу» (Chouchou), що в перекладі з французької означає «улюбленець». Адже їх люблять батьки та вчителі. Дивлячись в їхні щирі, наповнені світлом очі, я зрозуміла, що віднині вони є і моїми улюбленцями. І так хочеться, щоб надалі вони стали не лише улюбленцями безмежної «країни», ім'я якій – Гімназія №315, а й власної долі. Щастя вам, мої любі, на тернистих шляхах шкільного життя!

Алла Анатоліївна Бойко, класний керівник 5-В

5-В: «Chouchou» означає «улюбленці»!

Минули роки навчання у молодшій школі. Минуло і спекотне літо. Наш надзвичайно веселий, дружний та завзятий клас із задоволенням розпочав навчальний рік. Звемося ми Chouchou – тобто «улюбленці» по-французьки, але можна додати, що ми і надзвичайні «везунчики», тому вдячні долі, що подарувала нам таку першу вчительку, як Оксана Володимирівна Герасимова, яка виховала нас дружніми, веселими, з великим прагненням до знань...

Океан веселого, нового та незвіданого життя!

Але на цьому наше везіння не закінчилося. Коли 1 вересня ми прийшли до школи, нас зустріла усміхнена, добра, талановита, з надзвичайним почуттям гумору вчителька – це наш новий класний керівник, Алла Анатоліївна

Бойко. Оскільки п'ятикласникам хотілося показати, які геніальні учні прийшли на зміну до середньої ланки, то й відбулося феєричне свято: «Презентація 5 класів». А оригінальний виступ 5-В класу показав усім, що в ньому навчаються спритні, сильні, гарні школярі, які вміють і співати, і танцювати. Діти презентували свої вміння й таланти, а глядачі в залі (вчителі та батьки) підтримували маленьких артистів. Їхній виступ був яскравим, оригінальним, наповненим радістю й посмішками.

Покажемо усім, що ми вже дорослі!

Попереду на нас чекало головне свято – День народження гімназії, яке традиційно відбувається кожного року, в листопаді. Всі завзято й натхненно почали готуватися до нього. Виникало багато цікавих ідей щодо виступу. Вирішили зробити колаж із відомих мультфільмів: «Чунга-Чанга», «Бременські музиканти», «Пісенька мишеняти». Довгі репетиції та

майстерність учнів і класного керівника довели, що все було зроблено талановито. Допомога батьків теж була відчутна: наприклад, костюми, в які були одягнені наші «герої», це їхня заслуга! Ось прийшов день виступу... Неабияку акторську майстерність показали учні нашого класу. На сцені вони почували себе, наче справжні професіонали. Усіх приємно здивувала енергійність виступу, адже він додав неабиякого святкового настрою присутнім у залі. Учні довели, що готові крокувати тежиною дорослого, відповідального життя.

***

Оля Дзюбак: «Добре й те, що ми вивчаємо вже більш складний матеріал, він цікавіший, ніж у молодшій школі. Але те, що ми переходимо з кабінету в кабінет, не дуже подобається, бо на перерві ми не встигаємо поїсти та приготуватися до уроку».

Юрій Колісниченко: «Коли я був у молодшій школі, мені здавалося, що у старших класах все дуже легко. Виявилось, що це не так. Але, як на мене, то у старшій школі все ж таки краще!».

Микита Литвиненко: «Старша школа мене здивувала новими предметами. Вчителі цікаво розповідають матеріал на уроках. До нас ставляться, як до дорослих. Школа – це наш другий дім, де ми вчимося всі разом, ніби одна сім'я».

Анастасія Грабова: «Мене вразила велика кількість вчителів. Сподобалося і те, що у вересні погані оцінки не ставили. Але найдуже запам'яталося, як ми перший раз «блукали» у пошуках потрібного кабінету. З сумом згадую вчительську початкових класів, Оксану Володимирівну – мені її не вистачає...».

Олександра Цуканова: «Коли зранку я підходжу до знайомих шкільних воріт, то відчуваю, як калатається серце в очікуванні зустрічі з однокласниками, вчителями. Пам'ятаю, як ми розгублено бігли шкільними коридорами, намагаючись знайти кабінет історії або природознавства. Єдиний шлях, який давався швидко і без перешкод – це дорога до їдальні, а вже звідти ноги самі йшли до звичного затишного класу у молодшу школу, до улюбленої Оксани Володимирівни. Проте мені дуже подобається в старшій школі!».

Влада Антипенко: «Цього року я захопилася театром. Саме у 5 класі можна починати займатися у шкільному драматичному гуртку. Спочатку я ніяковіла, але це швидко минуло. Виступаючи на сцені, мені і моторошно, і цікаво!».

Іван Єланцев: «Мені гарно від того, що першокласники вважають мене Старшим!».

Артем Бурканов: «Мені подобалося в молодшій школі, але я не знав, що в старшій буде цікавіше. Не думав, що моя вимоглива мама буде такою гарною вчителькою. Перехід у старшу школу – наче «переїзд» у невідоме і цікаве. Четверокласники! Вчіться добре! Швидше переходьте до старшої школи!».

Єлизавета Хоменко: «Нарешті я стала старшокласницею. Відчуваю себе дорослою і самостійною, а від цього дуже радісно. Найбільше мені запам'ятався виступ нашого кла-

су на Дні народження гімназії. Я вкрай пишаюся тим, що мені дали зіграти роль «мишеняти», з якою, сподіваюся, чудово впоралася. Після виступу мої друзі дали мені лагідне прізвисько «Джері», але воно мене не ображає. Школа – це частина мого життя, і вона навчить мене бути досвідченою людиною».

Ольга Гунява: «Школа – це не тільки приміщення, де цікаво розповідають про усілякі явища, це і другий дім, де нас, у першу чергу, вчать бути Людьми. Перейшовши до 5 класу, я відчула, як важко дорослій людині в колективі. Мені одразу не сподобалися стосунки між паралельними класами, але була приємно вражена – коли на конкурсі кліпів ведучий викликав «5-В», а зал просто ошаленів від радощів! Я впевнена, що з кожним роком мені буде все більше подобатися у моїй «другій домівці» – школі!».

Максим Слободяник: «Мені подобаються і кабінетна система, і відвідування екскурсій, і уроки праці, де вчимося робити багато цікавого і корисного».

Даша Нещерет: «Здається, старша школа готує нас до самостійності та дорослого життя. Авжеж, зараз нам трохи важкувато, тому що з'явилися нові вчителі, кабінетні «мандрівки». Мені запам'яталося, як ми всі знайомилися із новими викладачами та боялися їм не сподобатися. Я гадаю, що у наступних класах нас чекає ще більше гарних вражень!».

Анастасія Яковлева: «Старша школа – це неймовірні знання та мудрі вчителі, захопливі конкурси та подорожі, нові перемоги та розчарування та, безперечно, багато вірних друзів. Незабутні відчуття – від нашого захоплюючого виступу та аплодисментів у залі на святі Дня народження гімназії! Такий веселий початок надихає та ароматизує повітря передчуттям нових творчих викликів. Проте, водночас, навчання не відсунути на другий план, бо вчителі так цікаво занурюють нас у свої предмети, що неможливо вибрати найулюбленіший. Старша школа – це океан веселого, нового та незвіданого життя!».

Раз слоненятко, два слоненятко ...десять!

Ми з батьками багато мандруємо. Коли буваємо в будь-якій східній країні, наприклад у Таїланді, обов'язково вирушаємо до крамниць та базарів, щоб відшукати фігурку слона, якого ще немає в татовій колекції. Зазвичай, якщо це вдається, ми всі дуже радіємо.

Історія нашої колекції розпочалася приблизно 20 років тому, коли тато перший раз поїхав у туристичну подорож до Індії. Його тоді дуже вразила ця чарівна країна, і він привіз на згадку про неї великого слона із червоного дерева ручної роботи. Потім для моїх батьків стало традицією привозити слона із кожної мандрівки, а близькі друзі почали дарувати нам слонів на дні народження та інші свята. Таким чином, мене із дитинства в будинку оточують зображення слонів – картини, фігурки, статуетки, посуд...

Наша колекція – у рекордах України!

Я неодноразово катався верхи на слоні. У такі хвилини відчуваєш себе Індійським магараджею або Тайським королем, що повертається додому з перемогою над ворогами своєї Вітчизни.

Віднедавна слони – особлива риса моєї родини. У кінці минулого року нашу колекцію слонів, як одну з найрізноманітніших та найцікавіших, було занесено до «Книги рекордів України»! Ми навіть отримали сертифікат, який це підтверджує. Це була дуже зворушлива церемонія нагородження.

Напередодні спеціальна комісія 3 дні перераховувала та фотографувала наших слонів, професійна знімальна група проводила кінозйомку, а кореспондент 24 каналу брала у тата й у мене інтерв'ю. На телебаченні про цю подію показали репортаж, який передивилися багато людей. Окрім українських телеканалів відеоролик про нашу колекцію показала навіть китайська агенція новин Xinhua.

Слон з наукової точки зору

Згодом із різноманітних джерел я дізнався багато цікавого про цих могутніх тварин. Виявляється, ми зовсім мало знаємо про слонів, тому мені захотілося дізнатися ще більше про них – і тепер я залюбки розповім вам про все, що знаю.

Слони – це великі тварини, довжина яких сягає 4-4,5 м, а маса тіла – 5 т (зрідка 7,5). Найближчими сучасними родичами слонів є сирени-дюгони і ламантини. Самиці слонів зазвичай дрібніші за самців; зустрічаються карликові форми.

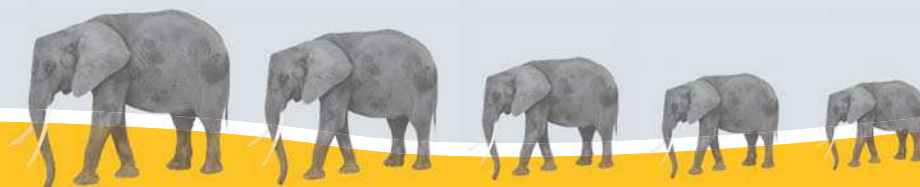
Живуть слони 70-80 років. Вони рослиноїдні. Органом дотику, нюху (добре розвинутим) і хання служить рухливий хобот. У пошуках їжі вони роблять великі переходи (до 100 км на добу), можуть вільно рухатися в хащах і болотах, легко піднімаються на круті гірські схили, добре плавають. Живуть сімейними групами (близько 10 самок зі слоненятами), самці тримаються поодиночці або утворюють череду холостяків.

Африканський слон більший за індійського, він живе головним чином у саванах Східної і Південної Африки, лісовий слон – здебільшого у тропічних лісах Західної Африки. Ареал і чисельність африканських слонів скорочуються через руйнування їхніх місцеперебувань і внаслідок браконьєрського полювання заради бивнів (слонової кістки). Ви тільки уявіть, що в результаті цього щорічно зникають близько 70 тис. тварин! За останні 100 років їхня чисельність скоротилася майже на 2 млн!

У слона немає суглобів у колінах, і тому він вимушений спати стоячи. Полюючи на цю тварину, мисливці підпилюють дерево, притулившись до якого слон любить спати. Після цього той неодмінно падає і, не маючи можливості встати самостійно, стає здобиччю мисливців.

Слон символізує силу та довголіття

Крім наукової інформації, я дізнався, що слон є найвидатнішим персонажем епосу багатьох народів східних країн. У країнах Азії й Африки ця благородна тварина відіграє ту саму роль, що

орел або лев у країнах Європи й Америки. В Індії та Китаї слон служить емблемою царської влади та символізує якості, необхідні для мудрого правителя – гідність, прозорливість, інтелект, терпіння, а також вірність, миролюбність, довголіття, процвітання і щастя.

Статуетка слона – найпопулярніший сувенір із Таїланду. У тайців слон є уособленням мудрості та успіху, символом нації і монархії. У цій країні навіть є свято: День слона.

У давні часи тайці вірили, що слони можуть викликати дощ і приносять щастя. За тайською легендою, сім'я – це слон: чоловік – передні ноги, що вказують напрям, а дружина – задні, які забезпечують силу. У цій країні слони є національним надбанням і мають декілька спеціалізацій: вони перебувають на службі при королівському дворі, з прадавніх часів входять до складу тайської армії, завжди були найбільш потужною робочою силою. Залишаючись однією зі священних тварин, слон обов'язково бере участь у найважливіших церемоніях.

У європейців слона також поважали. Древні римляни вважали цю тварину символом перемоги, слави, а також довголіття і безсмертя. Також він був атрибутом Меркурія і символом мудрості.

Білий слон – охоронець світла

Особливою шаною користується білий слон. Це досить рідкісна тварина, тому її приручають виключно для королівських потреб. Якщо в якійсь із провінцій випадково зустрічають білого слона, про цю знахідку одразу докладають у міністерство внутрішніх справ Таїланду. Першого білого слона було спіймано в XV ст., і з тих пір усі білі слони в країні вважалися особистою власністю короля. Білий слон є символом країни, цих тварин ніколи не залучають до роботи.

До 1932 р. білий слон був зображений на державному прапорі Королівства Сіам, а на прапорі Королівського флоту він присутній і дотепер. Вищою винагородою Королівства Таїланд є «Орден Білого Слона», прикрашений діамантами. А за однією з легенд, Чумацький Шлях – це велике стадо білих слонів, які пасуться на нічному небі.

До речі, в Суріні слонів прикрашають на свята яскравими попонами, стрічками й дзвіночками.

У Таїланді, Камбоджі та Бірмі білий слон став символом родючості та злив. Ганеш – бог щастя – має голову слона, він вважається одним із головних світових слонів, охоронців країн світла. За легендою, бивнем Ганеша написаний великий епос «Махабхарата».

День Матері в гімназії № 315

Щороку другої неділі травня весь світ відзначає День Матері. А починалося все так... Маленька американка Анна Джарвіс дуже рано втратила найдорожчу в світі людину – маму... Минув час, дівчинка виросла і зрозуміла, що для кожної людини її мама – най-най-най... «То чому б для всіх мам не створити найкраще в світі свято?» – подумала вже доросла Анна Джарвіс. Ось так, у травні 1914 р. і з'явилося ще одне надзвичайне свято – День Матері

Саме в цей день учні 7-А класу вирішили влаштувати концерт для своїх мам – і по краплинці подавати зі сцени всю любов, тепло та ласку, які вони отримували від найдорожчої людини у житті впродовж 13-14 років. Саме з мамою кожен відкривав для себе світ, робив перші кроки, тримаючись за лагідні, надійні руки. Перша пісня була – мамина. Першу іграшку подарувала – мама, та й перша порада була теж її. Вона завжди – найкраща, єдина!

Велика таємниця буття...

Свято Матері в Україні має триєдину суть. У цей день ми складаємо шану рідній матусі, Україні-неньці та Божій Матері. Травень – місяць Пречистої Діви Марії, саме тому виступ семикласників розпочався із інсценізації цього світлого та неповторного образу, настроїв якого майстерно передала зі сцени Марія Близнець.

Коли в залі погасло світло, то лише маленькі вогники від свічок, які начебто запалили своєю любов'ю гарячі юні серця наших дівчат, осяяли тендітне обличчя Діви Марії, що схилила голову над своїм немовлям. Здавалося б, звичайна картина матері та дитини, але скільки в ній чистоти, щастя, невимовної радості, великої таємниці людського буття.

У

усі віки та епохи чоловіки вшановували жінок, поклонялися їм. І цей День не був винятковим. Саме так, стоячи на колінах, юнаки 7-А висловили безмежну вдячність мамам за їх велике терпіння, люблячі серця, турботу, безсонні ночі та безмежну любов. Червоні та рожеві троянди з мужніх хлопчачих рук опинилися в ніжних матусиних. У цей час сльози радості та гордості за своїх синів з'явилися на щасливих і таких рідних обличчях.

Від щирого серця – рідній ненці

Загартованих хлопців змінили на сцені мамині доні, бо хто ж, як не вони, розрадіють лагідним словом у тяжку хвилину, пригорнуться та пожаліють, зрозуміють нелегку жіночу долю. Саме дівчата (А.Мазуренко, В.Стрелюк, М.Пашкуда, К.Шпаченко та Л.Дядьова) подарували глядачам колискову «Лебеді материнства» на слова В.Симоненка.

Згодом залунали зі сцени щирі та ніжні слова поезій у виконанні М.Сривастави, Я.Резаєва, А.Тарасенка, А.Кустової, М.Мішустіної. Під час свята пісню «Мамо» відомої української співачки наважилася переспівати зі сцени гімназії також Настя – але не Приходько, а Береза. Повірте, вийшло не гірше, адже від щирого серця – для рідної мами!

Про ніжне та завжди любляче материнське серце повідала легенду Катя Шпаченко, яка переконала всіх у тому, що мама думкою й серцем завжди поруч з дитиною, підтримує та ніколи в житті не докорятиме.

«Любіть свою маму, коли ще жива...»

Не могли ми в цей День не згадати добрим словом про бабусь, адже вони так люблять своїх онучат, голублять та оберігають від бід. Трохи сумний епізод свята змінила

яскрава картинка пісні «Не-детское время» у виконанні дівчат та дзвінкоголосого учня 6-А класу Д.Гайдамахи, який люб'язно погодився нам допомогти і також запросив на концерт свою маму.

А потім звучало прохання від М.Кондратенка шанувати наших мам, оскільки це найсвятіший обов'язок кожної людини, а Я.Резаєв просив оберігати їх від бід, дарувати спокій і радість. М.Близнець промовила щиру молитву за маму, яку подумки повторили про себе всі присутні.

Насамкінець залунала ніжна музика вальсу. П'ять чарівних пар із 7-А (О.Карасінський і А.Мазуренко; М.Кондратенко і М.Пашкуда; О.Віхляєв і Л.Дядьова; І.Руденко та К.Шпаченко; А.Тарасенко і М.Мішустіна) закружляли в ритмі танцю. Захоплені погляди присутніх у залі супроводжували юнаків та дівчат від початку й до завершення номеру.

Ми варті того, щоб нас любили

Коли закінчився виступ, ми дивилися зі сцени на щасливі мамині обличчя, на сльози радості та гордості й розуміли, що свято для наших найдорожчих, найрідніших, най-най-най — вдалося.

Наші мами варті того, щоб ми їм дарували такі неповторні миті життя, які, я впевнена, вони не забудуть ніколи.

**А.М. Кривенюк,
класний керівник 7-А**

*Вігвідайте маму у вільну хвилину,
Бо роки летять, летять без упину.
Любіть свого маму, коли ще жива!
Бо колись схаменеться, а її вже нема...*

Найтсвудський турнір

Цікава подія відбулась у житті вчителів та учнів Дарницького району 17 листопада 2011 р. За ініціативи С.М.Тимченка, начальника управління освіти Дарницької районної в м. Києві державної адміністрації, та за сприяння освітнього благодійного фонду «Найтсвуд» (Шотландія) у нашій гімназії пройшов конкурс знавців англійської мови «Найтсвудський турнір»

12 команд зі шкіл Дарницького району, які спеціалізуються на вивченні англійської мови, виявили бажання взяти участь у конкурсі. За головний трофей, Кубок переможця, змагалася також команда гімназії №19 «Межигірська» Подільського району столиці. Організатори «Найтсвудського турніру» мали на меті заохотити учнів до вивчення англійської мови, а також прагнули надати їм можливість продемонструвати свої знання, змагаючись на справедливій та рівноправній основі. Завдання для команд підготував фонд «Найтсвуд». Представив їх учасникам керівник фонду Девід Стоббс.

Заздалегідь завдання нікому не повідомлялися, а сам хід змагання можна було спостерігати на великому екрані, отож не викликали сумніву неупередженість оцінювання та визначення переможців турніру.

Ними стали команди:

- I місце – гімназія №323 (10 клас), гімназія №315 (11 клас);
- II місце – гімназія №19 «Межигірська» (10 клас), гімназія №323 (11 клас);
- III місце – гімназія №315 (10 клас), спеціалізована школа №291 (11 клас).

За сумарною кількістю балів володарем Кубка переможця «Найтсвудського турніру» стала команда нашої гімназії. І не дивно, адже серед її учасників були кращі знавці англійської мови, переможці районних та міських олімпіад з цього предмету.

До команди 11-х класів увійшли Антон Кішковський (капітан команди), Савені Стефанія та Лаган Ярослава. Команду 10-х класів очолила Олена Сліпко, а її учасниками стали Анна Семеха (10-Б) та Євген Прокудін (10-А). Кожен з учнів продемонстрував ґрунтовні знання з предмету, неабияку ерудицію, вміння швидко приймати рішення та жагу до перемоги.

І ось омріяний кубок у руках переможців!

Призи учасникам змагань підготували компанія «Лінгвіст» та книжковий центр «ТСП». Вітаючи переможців, заступник директора РНМЦ О.В.Мігунова побажала натхнення в навчанні, нових досягнень та висловила переконання, що «Найтсвудський турнір» стане щорічною подією у житті освітян Дарницького району.

*Гончарова Л.І.,
вчитель англійської мови*

Наукові здобутки...

до Мюнхену доведуть!

У лютому 2012 р. у рамках участі НТУ «Джерело» (гімназія 315) спільно з Київською МАН у науково-освітньому проекті «Світ відкриттів» мені випала нагода відвідати столицю Баварії – місто Мюнхен. А також побувати у Німецькому Технічному Музеї, відвідати BMW Welt та німецький Аерокосмічний центр, прогулятися по самому місту і познайомитися з новими цікавими людьми...

Де ми тільки не були...

Отже, 6 лютого 2012 р. я вирушила назустріч новим пригодам та враженням. Група складалася із 17 учнів (представників різних куточків нашої держави, що брали впродовж останніх років активну участь у роботі МАН та вільно володіли німецькою мовою) та 4 супроводжуючих.

Перший візит у Мюнхені – Німецький Технічний Музей. Він знаходиться на острові річки Ізар і вважається найбільшим у світі технічним музеєм. Під одним дахом знаходяться: 50 виставочних залів, у яких розміщені презентації різних наукових напрямів; кафетерії і коледж з гуртожитком, у якому ми і проживали.

Цікавим було те, що у залах-лабораторіях (які ми також мали змогу відвідати) відбуваються демонстрації наукових дослідів, наприклад – дослід з рідким азотом і електричним мікроскопом. Також у музеї ми прослухали лекцію про нанотехнології і спостерігали за дослідом у цій сфері.

Видатні місця, відомі люди

Звісно, перебуваючи у Мюнхені, просто неможливо не оглянути його визначні місця. Особливо мене вразили: Марієнплатц (Marienplatz), Музей BMW (BMW Museum), Церква Святого Петра (Peterskirche), Стара і Нова пінакотеки (Alte und Neue Pinakoteka), Собор Святої Діви (Frauenkirche). На жаль, ми мали дуже мало часу на екскурсію по місту.

Приємно вразила мене і екскурсія в Аерокосмічний центр, де ми самі виконували певні експерименти і побачили, як здійснюється нагляд і керування супутниками. До речі, цей центр включає в себе інститут з підготовки працівників, численні лабораторії і центр контролю супутників. Там же відбулась незабутня зустріч з першим космонавтом незалежної України – Леонідом Костянтиновичем Каденюком.

Як хотілося би ще більше подібних подорожей та цікавих зустрічей! Завдяки цій екскурсії я дізналася багато нової і цікавої інформації, побачила і взяла участь у наукових дослідках, познайомилась із видатними людьми і знайшла собі вірних друзів.

Іванна Придатко, 9-В

Німеччина & Гімназія-315 forever !

Який привід можна знайти для того, щоб побачитися із друзями? Звісно, для цього нічого не потрібно, адже дружба не вимагає причин, тим більше, коли вона на великій відстані!

Отже, не шукаючи підстав, до нас знову завітали друзі з Німеччини. Такі знайомі обличчя, радісні посмішки, теплі обійми... Київську осінь побачили 15 школярів гімназії Ліборіус із німецького міста Десау на чолі з директором закладу Бенедіктом Крафтом та Карін Шухарт.

Місто зустріло наших іноземних гостей легкою осінньою прохолодою і теплим сонцем, надавши можливість побачити Київ, а також обмінятися знаннями, думками та враженнями.

Програма була насиченою, кожного дня учні гімназії разом із німецькими товаришами ближче знайомилися зі столицею України, її культурною спадщиною та сучасними вісяннями архітектури та мистецтва.

Спершу, звичайно, була здійснена прогулянка центром міста, під час якої відвідали Золоті ворота, пройшлися внутрішнім двором Софії Київської, відпочили в Маріїнському парку.

Ідеальна організація!

Упродовж тижня гості відвідували уроки в нашій гімназії, порівнюючи їх із процесом навчання в Німеччині. Набутий досвід саме в таких природних

умовах став дуже корисним, оскільки не тільки навчання, але й проживання в українських сім'ях дали можливість спробувати автентичну українську кухню, багато чого дізнатися із життя наших підлітків та їхніх батьків.

Окрім того, для наших гостей були завчасно заплановані екскурсії до музею Чорнобиля, Булгакова, Мамаєвої слободи. Незабутнім став перегляд «Весілля Фігаро» в Київському Національному Театрі опери та балету. Відповідальною за культурну програму була голова МО вчителів німецької мови Тетяна Сергіївна Радченко, тому ми, судячи зі схвальних відгуків наших гостей, вважаємо, що вона впоралася із дорученим завданням на «відмінно».

Дискусії та неформальні бесіди

Наші вчителі мали можливість поспілкуватися на освітянські теми із директором німецької гімназії, паном Крафтом, та його колежанкою, пані Карін.

Варто зазначити, що Бенедікт Крафт – вельми цікавий співрозмовник, високоосвічена, толерантна та дуже гармонійна людина, з якою завжди приємно обговорювати різноманітні теми. До того ж, знання директора російської мови спрощувало спілкування з тими вчителями, які не знають німецької, тому ніяких перешкод чи бар'єрів у такій комунікації жодного разу не виникало. Серед таких неформальних бесід було проведено декілька

зустрічей на рівні директорів та адміністрації наших навчальних закладів, зокрема з нашим директором Олександром Олексійовичем та головою батьківського комітету Юрієм Леонідовичем Вітомським.

До нових зустрічей...

Тиждень промайнув, як один день. Задоволення від такої зустрічі отримали всі її учасники. Настав час прощатися: теплі побажання всього найкращого та щирі сльози свідчили про дружні стосунки, небажання розлучатися та сподівання на майбутню зустріч.

І, звісно, ми будемо чекати їх знову до нас у гості, оскільки ми, українці, славимося на весь світ саме своєю гостинністю та щирістю до наших гостей, яких завжди вважатимемо своїми друзями.

*О.М.Соловйов,
вчитель німецької мови*

МИ – в ЮНЕСКО

7 грудня 2004 р. гімназія №315 отримала статус асоційованої школи ЮНЕСКО. Це сталося внаслідок того, що пріоритетними цілями нашого закладу є виховання учнів у дусі миру, демократії, прав людини, толерантності та взаєморозуміння між народами на шляху реального співробітництва і взаємозбагачення культур; збереження історичної пам'яті власного народу та людства в цілому; особиста причетність до розв'язання світових проблем через партнерство в системі Організації Об'єднаних Націй

Розуміння цінностей і традицій

У нашій гімназії часто проводяться уроки на тему «Толерантність». Визначається толерантність як цінність і соціальна норма громадянського суспільства, що виявляється в праві всіх індивідумів громадянського суспільства бути різними, забезпеченні стійкої гармонії між різними соціальними групами, готовності до розуміння та співробітництва з людьми, що відрізняються своїми поглядами.

Толерантність – це спосіб жити ефективно в сучасному світі, залишаючись людьми. Отже, бути серед навчальних закладів, асоційованих в ЮНЕСКО, для наших учнів це великі можливості – не тільки на даний момент, а і в майбутньому:

- розробляти і впроваджувати нові ефективні форми і методи педагогічної діяльності, інноваційні технології навчання і відповідні навчально-методичні матеріали;
- обмінюватися інформацією, розповсюджувати сучасні методичні і дидактичні матеріали, встановлювати контакти та зв'язки з партнерами асоційованих шкіл для збагачення і накопичення міжнародного досвіду;

- забезпечувати вивчення історії, культури, національних звичаїв народів світу;
- пропагувати серед зарубіжних ровесників історію рідного краю, національну культуру і традиції;
- активізувати встановлення і розвиток партнерських зв'язків між учнями навчальних закладів різних країн;
- проводити семінари, конференції, фестивалі, організовувати літні табори дитячого та юнацького туризму;
- розвивати молодіжну й дитячу дипломатії (поїздки, зустрічі, листування).

Єдине ціле у загальній спадщині

Необхідно визнати рівність всіх культур і право кожного народу стверджувати, зберігати свою культурну самобутність. Усі культури складають єдине ціле в загальній спадщині людства. Культурна самобутність народів оновлюється та збагачується в результаті контактів із традиціями та цінностями інших народів. Культура – це діалог, обмін досвідом, розуміння цінностей та традицій інших, в ізоляції вона гине.

Саме з цією метою в нашій гімназії набувають розвитку міжнародні партнерські зв'язки. Адже згідно з програмою ЮНЕСКО щодо впровадження у навчально-виховний процес прогресивного досвіду, гімназія №315 залучає до навчального процесу фахівців іноземних держав як носіїв мови. Ми співпрацюємо з навчальними закладами Швеції, Норвегії, Південно-Африканської Республіки, Франції, Польщі, Шотландії.

Все для толерантного партнерства

Особливе місце серед таких закладів посідають представники фонду освіти та культури «Найтсвуд Траст» Девіда Стобса, вчителя-методиста з Шотландії. Він започаткував проведення відеоконференцій за соціокультурною та лінгвістичною тематикою і дистанційне навчання англійської мови. Так, ще у 2004 р. між цим благодійним фондом і нашою гімназією була підписана офіційна угода.

З кожним роком у гімназії з'являється все більше груп, які займаються (додатково) за програмою цього висококваліфікованого спеціаліста. Наприклад, Девідом Стоббсом щорічно проводиться вже традиційний конкурс Eggheads English Challenge для знавців англійської мови, на якому грамотами та подяками відзначаються найкращі команди. Крім того, щоліта наші учні старших класів відвідують скаутський табір «Охенгілан» (в горах Шотландії), який очолює Арнольд Смаллен – лідер скаутського руху, представник проекту «Україна-Шотландія». Під час відпочинку школярів в подібних оздоровчих таборах здійснюються спільні проекти з партнерами з-за кордону щодо вивчення іноземних мов. Так, кожного літа учні нашої гімназії мають змогу не тільки відпочити, а й пройти мовну практику.

Згідно спеціальної програми, деякі здібні учні нашої гімназії відвідують Шотландію також для того, щоб підвищити власний рівень знання англійської мови,

Націй в мініатюрі, у нас вчатьс я представники багатьох національностей (перуанці, азербайджанці, євреї, південно-кореї, вірмени, словаки, білоруси, росіяни, латиші та інші).

За активну участь та небадужість у досягненні міжкльтурної гармонії в Україні та світі, команди нашої гімназії будо вручено відповідний Сертифікат.

Гостинно відчинивши двері...

У вересні кожного року країни, що приєдналися до Європейської кльтурної конвенції, святкують Дні Європейської Спадщини. Це спільна акція Ради Європи та Європейської Комісії, покликана привернути увагу до кльтурної спадщини та її ролі у розвитку сучасного суспільства.

Тож, на відзнаку цієї події наша гімназія 24 вересня 2010 р. організувала та провела конференцію для шкіл Дарницького району, асоційованих членів ЮНЕСКО, присвячену Дням Європейської Кльтурної Спадщини. На конференції гості ділилися власним досвідом роботи та надбаннями з питання виховання учнів у дусі толерантності, полікльтурності та поваги до розмаїття кльтур різних народів.

Н.К. Ткаченко, вчитель англійської мови

М И Р

ознайомитись з історією та кльтурою цієї країни. Благодійний фонд сприяє виїзду школярів на мовну практику в сім'ї до своїх закордонних партнерів, а також обміну делегаціями школярів. Основна мета – щорічний обмін делегаціями учнів та вчителів, Інтернет-зв'язок між школами, проведення відеоконференцій.

ООН в мініатюрі

Щорічно, починаючи з квітня 2005 р., гімназія № 315 бере участь у спільних проектах асоційованих шкіл ЮНЕСКО. Так, 30-31 березня 2010 р. наш заклад взяв участь у XI Всеукраїнській Конференції на тему «Формування почуття цінності іншої людини-дитини, дитини-біженця – на основі принципів толерантності».

Гімназія делегувала на конференцію учнів 11 класу: Вікторію Терещенко та Михайла Гайдука. До конференції слід було приготувати електронну презентацію і надрукований постер на задану тему. Нашій гімназії було, про що розказати та поділитися досвідом багаторічної роботи, адже наш заклад – це своєрідна Організація Об'єднаних

Гімназія & Рада Миру: заради добра на Землі

24 жовтня 2011 р. в «Українському домі» Рада Миру святкувала 60-річчя організації. У рамках свята також було нагороджено директора гімназії №315 Олександра Бірюка «Орденем миру» II ступеня – за вагомий особистий внесок у миротворчу справу в ім'я утвердження миру, гуманізму та справедливості, активну громадську діяльність заради збереження миру і злагоди в Україні та за її межами, розбудову демократичної миролюбної держави України, високий професіоналізм та відданість Батьківщині

Ми і Рада Миру

Вже тривалий час наша гімназія є колективним членом Української Ради Миру. Головна мета цієї організації – об'єднання зусиль громадськості на утвердження миру та злагоди в Україні та за її межами, духовне згуртування нації, виховання молоді в дусі миру, патріотизму, формування безконфліктної миролюбної психології.

Традиційно, за сприянням Української Ради Миру, у червні проводиться програма з оздоровлення дітей з України. Понад 15 років на запрошення Кафедрального Собору Святої Варвари (м. Афіни) українські діти мають можливість відпочити та оздоровитися в літньому дитячому таборі на о.Евія.

Учні гімназії №315 віком від 9 до 14 років щороку залюбки приїждять у табір. Знаходиться він у північній частині острова, в казковій місцевості, біля курортного містечка Едіпсос. Ось і в цьому році з початком гарячого літа вже вкотре літній табір зібрав дітей на відпочинок.

Табір Дружби у Греції

Організація табірної життя була на найвищому рівні. Тут, на горі, далеко від повсякденних проблем і суєти, по-особливому відчуваєш смак життя. Ви-

ялося багато різних захоплень: спорт, співи, танці, рукоділля тощо. Чого тут тільки не було! Цікаві театральні та музичні постановки, прекрасний спів, неперевершені акторські здібності. Всі тут почувалися наче вдома. Погода теж сприяла гарному відпочинку. Якщо радісно лунає сміх та доноситься пісня – це табір крокує на прогулянку до моря.

Спільними зусиллями було дбайливо організовано побут, а під час екскурсій до місцевих культурних пам'яток ми дізналися про давню історію цієї місцини. Залишився час і на спілкування на різні цікаві теми. Всі відпочивальники здружилися і на прощання обмінялися адресами, запам'ятавши назавжди цей відпочинок.

Дні в таборі пролетіли як одна мить. За цей час кожен знайшов нових друзів, корисно та весело провів час, а головне – зміцнився фізично й духовно. Ось і остання прощальна ватра, таємні друзі відкриваються і таборами діляться враженнями.

Наші діти констатують...

Володимир (10 років): «У такому таборі я відпочивав вперше. Сюди потрапив за порадою мами. Хотів спробувати щось нове, хоч і розумів, що це буде

особливий табір, але не думав, що тут буде так весело та цікаво. Там знайшов багато друзів, вивчив пісні грецькою мовою. Наступного року планую приїхати сюди знову і розповісти друзям про цей табір».

Марія (13 років): «У таборі я вже вдруге. Приїхала сюди знову, бо відчувала потребу в спілкуванні зі старими друзями, хотіла побути ближче до природи».

Оксана (12 років): «Дізналася про табір із оголошення в гімназії. Навіть не уявляла собі, що це буде за відпочинок, адже до цього ніколи не жила в таборах».

Сергійко (9 років): «У табір я приїхав зі своєю сестрою. Тут дуже весело. Мені дуже сподобалося грати з хлопцями в футбол і плавати в морі. На полуденок тут давали дуже смачнуче морозиво. Хотів би приїхати сюди знову наступного року».

Ми і мирний Китай

Українська Рада Миру всіляко сприяє розвитку дитячої дипломатії, і наша гімназія це відчуває як ніяка інша школа в Україні, оскільки ми – єдиний

середній загальноосвітній навчальний заклад, який є колективним членом цієї миротворчої організації.

У травні 2010 р. нам пощастило прийняти в себе делегацію Асоціації «За мир та роззброєння» Китайської Народної Республіки. Ми презентували наш навчальний заклад, члени делегації відвідали уроки, позакласні заходи, познайомилися з творчими колективами гімназії.

Під час зустрічі виникла ідея організації співробітництва з однією із шкіл з поглибленим вивченням іноземних мов м. Пекін. Директора гімназії Олександра Олексійовича було запрошено у складі делегації Української Ради Миру до Пекіна, де були обговорені конкретні кроки майбутнього співробітництва з «Beijing Foreign Languages School (BFSU)», а саме – питання листування та майбутній обмін серед студентів та вчителів.

*Ю.А. Квятковська,
вчитель зарубіжної літератури*

Вернісаж особистостей

«Навчати – значить розуміти», – говорив Арістотель. І справді, процес навчання неможливо уявити без розуміння того, навіщо людині потрібні ті чи інші знання, навички та вміння. Необхідно також усвідомити, ким є твої учні, які в них переконання, здібності, смаки. Знаючи, чим «живе і дихає» учень, можна підібрати ключик до його серця, а відтак і чомусь навчити. Далі постає питання вибору методів, прийомів та засобів навчання, які б допомогли учневі засвоїти знання та набути певних умінь...

Людина – найдосконаліше творіння на Землі. Бог створив для неї світ, наділив її розумом, силою, талантами. У Біблії є одна притча. «Покликав один багатій до себе трьох рабів і дав одному з них п'ять талантів (давні гроші – прим. ред.), а другому – два, третьому ж – лише один. Через деякий час повернулися до свого господаря раби, і той, що мав 5 талантів, дістав ще п'ять; той, що два – ще два, а третій загубив і той талант, що мав: нічого не здобув. Покарав його господар вічною темрявою, сказавши: «Тому, хто має, ще додається, а хто нічого не має, то втратить і те, що мав».

Отже, кожна людина наділена якимось даром, талантом, має певні задатки, які потрібно розвивати, удосконалювати, бо без праці талант немає, і хто не працює над собою, ніколи нічого не досягне.

Двох однакових – не буває!

Сьогодні ми підводимо підсумки конкурсу «Учитель року 2012». Наші конкурсанти добре постаралися: провели уроки, презентували свої методичні здобутки. Вони уже в котре продемонстрували свою педагогічну майстерність.

Цього року у конкурсі «Вчитель року» були представлені такі предмети: біологія, етика, фізична культура, українська мова, англійська мова. Нашу гімназію на районному конкурсі представляли такі вчителі:

- Наталія Володимирівна Шандрук – біологію;
- Тетяна Володимирівна Бура – етику;
- Марина Валеріївна Пономаренко – фізичну культуру;
- Альона Анатоліївна Омельченко – українську мову та літературу;
- Людмила Іванівна Гончарова – англійську мову.

У світі не існує двох однакових людей, кожна особистість має якусь власну, помітну рису, відрізняється поведінкою, по-своєму бачить і відчуває навколишній світ і зміни в ньому. Не схожі одна на одну і наші конкурсантки.

Наталія Володимирівна Шандрук:

«Конкурс завершився. Залишилися спогади, враження, адреси та номери мобільних телефонів новоспечених друзів-колег. Мудрим є наш Вчитель, наш Сучасник, який, не зважаючи на складності сьогодення, може зробити все, щоб втілити в життя задумане, аби не тьмяніли фарби і не зникла свіжість відчуттів і щоб світом правили Розум, Добро і Краса».

Тетяна Володимирівна Бура:

«Учитель – це творець, котрий покликаний достукатись в кожне сердечко, до кожної душі, а особливо – коли мова йде про предмет «Етика», який впроваджений у навчальний процес не так давно і читається тільки в 5-6 класах. У цьому році в рамках конкурсу було вперше введено предмет з етики.

Час від часу вчитель повинен підтверджувати свої професійні знання та вміння. І ось, у цьому році я взяла участь у районному конкурсі, де посіла перше місце. Наступний етап складніший – міський, на якому потрібно було представити свій педагогічний досвід у конкурсі «Моя творча майстерня», написати контрольну роботу (перевірка знань з предмету) та провести відкритий урок у ліцеї «Голосіївський» у Голосіївському районі.

...Зараз з посмішкою згадую про безсонні ночі та сльози, хвилювання, але мої колеги мене дуже підтримали. Я їм щиро вдячна за поради, настанови, допомогу!».

Марина Валеріївна Пономаренко:

«У цьому конкурсі я беру участь не вперше. Сучасне життя дуже динамічне і населення мегаполісів страждає від багатьох факторів. Щоб нейтралізувати негативні чинники, необхідно організувати своє життя так, щоб робота та відпочинок передувались. Це знімає частину стресів, яких в житті учнів багато і викликаються вони необхідністю все встигнути. І тут стають у пригоді заняття фізичною культурою, що допомагають організувати дитину, а всебічне навантаження на організм дає змогу дитині відпочити психологічно.

Знову і знову переконуєшся: меж у досконалості немає. Педагогічна майстерність, яку демонстрували кращі вчителі фізкультури, відзначається гуманністю, науковістю, доцільністю, результативністю, демократичністю, творчістю, оригінальністю, спрямованою у майбутнє. Прочитую геніальну думку М.А.Рибникової: «Викладання – це мистецтво, а не ремесло. У цьому самий корінь учительської справи. Вічно винаходити, вимагати, удосконалюватися – от єдиний можливий курс сучасного вчителя».

Альона Анатоліївна Омельченко:

«Конкурс для мене був справжнім, важливим педагогічним іспитом на витривалість. Коли мені запропонували взяти участь у ньому, я досить довго вагалась (а ще більше переймалась самим ходом подій), адже для мене це була величезна відповідальність перед колегами. Я працюю в школі лише з 1 вересня цього року і тільки-но почала звикати до нових обставин, звичаїв школи – а мені вже довірили захищати честь школи на районному рівні.

Коли все вже закінчилося, у мене залишилось море позитивних вражень! Одне з них – фантастична готовність вчителів навчального закладу допомогти в будь-якій ситуації. А ще – діти, їх рівень підготовки до уроку та усвідомлення серйозності моменту. Урок пройшов просто чудово, все заплановане вдалось реалізувати повною мірою. Також надважливим є знайомство з колегами та обмін досвідом – це найцінніше, що я особисто винесла з участі конкурсу. Так приємно було познайомитись з вчителями, які у цей складний час самовіддано працюють! Мій результат (2 місце) просто чудовий, я собою задово-

лена, а все інше – то вже історія. І, нарешті (як при врученні «оскарів»), окремі подяки: моїй родині – за довготерпіння, моєму чоловікові – за створення ідеальних умов для реалізації всіх сміливих задумів; моїм колегам – за моральну підтримку; а також всім, хто щиро вболівав за мене!».

Людмила Іванівна Гончарова:

«Навчати – значить розуміти, як говорив Арістотель. І справді, процес навчання неможливо уявити без розуміння того, навіщо людині потрібні ті чи інші знання, навички та вміння. Необхідно також усвідомити, хто саме є твоїм учнем, які в нього переконання, здібності, смаки. Знаючи, чим «живе і дихає» дитина, можна підібрати ключик до її серця, а відтак і чомусь навчити. Далі постає питання вибору методів, прийомів та засобів навчання, які б допомогли учневі засвоїти знання та набути певних умінь.

Власне, ці слова Арістотеля є моїм педагогічним кредо, про яке довелося розповідати і на конкурсі «Учитель року» серед викладачів англійської мови. Він проходив у три етапи.

На першому потрібно було в письмовій формі представити «візитівку», розповівши про свої переконання, повідомити, чим захоплюєшся і до чого прагнеш. Потім був урок, але не з учнями, яких ти добре знаєш, а в зовсім новому навчальному середовищі. Тим цікавіше було побачити, як тебе сприймуть інші діти, які саме форми та методи роботи знаходять відгук серед школярів та педагогів.

І на завершення – майстер-клас, який потрібно було провести для своїх колег-конкурсантів та компетентного журі. Ми розповідали, навчали, ділилися власним педагогічним досвідом. Дуже цікаво було почути різні думки з приводу застосування різноманітних методів навчання, побачити, що нового використовують колеги на своїх уроках.

Беручи участь у конкурсі «Учитель року», я отримала величезне задоволення від спілкування з цікавими, творчими людьми, дізналася багато нового та корисного, отримала натхнення для подальшої праці у шкільному повсякденні, без якого ми, педагоги, не уявляємо свого життя».

**Альона Анатоліївна Омельченко,
вчитель української мови
та літератури**

Вітаємо з перемогою!

19 квітня 2012 року у Центрі творчості дітей та юнацтва Печерського району відбувся **X Міський фестиваль авторської пісні та співаної поезії** серед старшокласників.

Фестиваль авторської пісні та співаної поезії започаткований у 2003 р. і є одним із проектів лідерів учнівського самоврядування.

У конкурсі взяли участь вокально-інструментальні групи та шістнадцять солістів – виконавців авторських пісень, переможці районних етапів фестивалю серед учнів загальноосвітніх навчальних закладів міста.

Журі відзначило високий рівень володіння інструментами, а також високу виконавську майстерність солістів.

Переможцем в номінації «Краща бардівська пісня» став випускник 2012 н.р., переможець районного етапу конкурсу, Дмитро Приходько.

Щиро вітаємо переможця! Бажаємо Дмитру подальших творчих успіхів!

Алея ВІПУСКНИКІВ

Лаган Ярослава:

Посадити дерево на алеї випускників – це не робота, а справжня пригода. Маленька туя була оточена увагою з усіх боків: команда з п'яти випускників (Кирилюк Олена, Лаган Ярослава, Кримчак Антон, Дьяков Гліб, Приходько Дмитро та вчитель Олексій Михайлович) доставили деревце до місця розташування майбутньої алеї та дбайливо висадили у ґрунт. Беручи участь у такому заході, можна отримати не лише моральне задоволення від хорошої справи, а й потужний заряд позитивних емоцій. Ну а фізична праця на свіжому повітрі взагалі корисна для здоров'я. Тож традиція висаджувати алею випускників поєднує в собі приємне з корисним, а отже, повинна існувати ще багато років.

Кирилюк Олена:

У нашому Дарницькому районі є чудова традиція: кожного року учні всіх навчальних закладів висаджують дерева, створюючи алею випускників. Цього року мені пощастило взяти участь у цій події. Наша команда, від гімназії, посадила маленьку тую, яка для нас стала не просто деревом, а символом початку нової сторінки нашого життя. Недарма ж вважають, що кожна людина має почати своє доросле життя з того, що посадить дерево. Туя – це не просто дерево, це наша частинка душі, тому що, висаджуючи її, кожен загадав бажання, а саме – щасливого життя. Дуже хочеться, щоб через багато років ця туя була не лише символом наших мрій та сподівань, а й радувала дітей та дорослих, які будуть біля неї проводити час. Кожен з нас з величезною любов'ю та відповідальністю поставився до цієї задачі. Ми намагаємося підтримувати нашу маленьку тую: поливати, підсипати... Я впевнена, що всі учасники цього заходу зробили для себе висновок, що все, що б ти не робив, треба робити з любов'ю, і тоді життя буде прекрасним, і всі мрії стануть реальністю! Головне, щоб воно йшло від душі!

Из школьных сочинений

«Нос Гоголя наполнен глубочайшим содержанием...»

«Тарас сел на коня. Конь согнулся, а потом засмеялся...»

Відгуки про школу

Завжди у перший день осінній
Лунає перший дзвоник у житті.
Важливий крок для кожної людини –
Піти в країну знань і мрій.
Тепер ти, друже, першокласник
Знайшов дорогу у нове життя.
Зі сподіваннями на краще
Пішли малі у майбуття.
І кожен вчитель в тій країні –
Знання, турбота, навчання,
А кожен учень – то відлуння
Їх праці щирої на все життя.

Ліза Кудрик, 1-Б

Моя гімназія №315

Привіт усім! Вас вітає Залізник Максим! Я навчаюся у гімназії №315, в 1-Б класі. Мою першу вчительку звуть Лариса Миколаївна. Я люблю гімназію, мені подобається тут навчатися, тому що всі вчителі мають високий рівень підготовки, до своєї роботи ставляться творчо й відповідально. Є багато різноманітних гуртків, які можна відвідувати після уроків. Також є басейн, який я із задоволенням відвідую. Шкільні роки – це свята, подорожі, дружба.

Саме тут я отримаю основи знань, навчуся культурі спілкування. Гімназія №315: один із найкращих навчальних закладів Дарницького району.

Максим Залізник, 1-Б

Відгук про школу

Моя школа – гімназія №315. Прошло вже майже півроку з того часу, коли вперше переступила її поріг. Тоді мої очі світилися цікавістю й захопленням. Я була дуже вражена. Мені сподобалися великі світлі класи, широкі коридори. Відразу полюбила своїх однокласників, і співдзвоника, який скликає учнів нашого «1-Б» на урок до світлого просторого класу. Полюбила свою першу вчительку Ларису Миколаївну, яка з першого дня вкладає в наші душі добро, ласку, справедливість. Дуже подобаються їй цікаві уроки, на яких ми вже навчилися писати, рахувати, малювати. Також люблю перерви, на яких можна пограти з друзями, збігати до їдальні. Ох, ця їдальня! А які там смачні страви!

Я люблю свою гімназію. У ній спокійно і затишно. Люблю свій «1-Б» за те, що тут завжди чекають і радіють моїм успіхам.

Марина Тупчієнко, 1-Б

Моє враження від навчання у гімназії

Щоранку, приходячи у гімназію та переступаючи поріг рідного класу, я згадую, що вчитися тут залишилося вже зовсім недовго, і від цієї думки стає трохи сумно.

Для мене гімназія — це не лише навчальний заклад, де рік за роком я здобував знання, писав тести та контрольні, вирішував складні задачі з алгебри та фізики. Це не лише оцінки, домашні завдання та портфель з підручниками. Для мене гімназія — це передусім місце, де я дорослішав, знаходив друзів, відпочивав на перервах та відчував справжнє щастя після кожної зданої тематичної роботи. Гімназія для мене — це не лише красива будівля, поріг якої щороку з трепетом

переступають першокласники та зі сльозами на очах покидають випускники. Це дім, де панує особливий дух, де є своя неповторна душа та атмосфера. Гімназія — це немов добра лагідна вчителька, яка крок за кроком скеровує на шляху до нових знань, мудра наставниця, що підказує, наглядає та подекуди дає поради.

Ще декілька місяців, і я з посмішкою та ностальгією згадуватиму шкільні роки. І гімназія назавжди залишиться в моїй свідомості як світлий спогад про веселі роки, шкільних товаришів, безтурботне дитинство та щасливу юність.

Роман Легенький, 11-Б

Наша гімназія – краща

Всі коли-небудь ідуть до школи і вчать там. Можна думати, що всі школи однакові, але це не так, хоча всі вони подібні за будовою і учні вчать там за однією навчальною програмою. Я з третього класу навчаюся у гімназії і ніколи не задумувалася про її переваги перед іншими школами. Одного разу мені довелося побувати в іншій школі. Різниця була дуже помітною, наша гімназія навіть на перший погляд виглядає набагато приємніше: вона світла, затишна, охайна.

Більшість учительського колективу складається з молодих учителів, які, не зважаючи на свою молодість, знаходять правильний підхід до учнів і зацікавлюють їх у своєму предметі. Успіхи учнів у навчанні дуже часто залежать від педагогічного таланту вчителів. У нашій гімназії є багато таких викладачів, з якими можна цікаво поспілкуватися і в позаурочний час. Наприклад, Бобрулько Наталія Григорівна, з якою можна з'їздити на екскурсії і цікаво поговорити. Інша наша вчителька, Коваленко Ольга Михайлівна, настільки цікаво викладає математику, що більшість учнів ходить на

її факультативи навіть у вихідні. Щодо навчання, то у нашій гімназії, у порівнянні зі звичайними школами, набагато вищий рівень освіти. Ми більш детально вивчаємо іноземні мови і за рахунок додаткових уроків це не шкодить іншим предметам. Пономарьова Ольга Юріївна — не лише хороший спеціаліст з англійської мови, а ще й доброзичлива людина, яка завжди може пояснити те, що незрозуміле.

Зацікавленість предметом дуже сильно залежить іще і від самого вчителя. Хочеться подякувати всім іншим учителям, які багато років учили мене, віддавали свої знання, вміння, але прізвища яких я не вказала в цьому стислому творі.

Дуже добре, що я вчилася саме тут, бо наша гімназія дала мені набагато більше знань, ніж можуть запропонувати більшість інших шкіл, а такі класні керівники, як Сімак Лідія Іванівна та Бурканова Ольга Володимирівна, чуттєво ставилися до наших успіхів і рідких невдач.

Надія Приходько, 11-А

Людина може бути щаслива лише в сумлінній праці. А як приємно за старанну роботу отримати ще й нагороду! Я завжди вважала, що невтомна праця над собою і спокійна рішучість у прагненні піднятися на нові вершини — це дуже важливий внесок у розвиток особистості. Кожен новий день — це маленька перемога над собою, прагнення досягти більшого, досягнути щось нове. Кропітка праця неодмінно дає свої плоди, такі як: набуття нових знань, поява можливостей поділитися цікавими ідеями та проявити себе у численних конкурсах та змаганнях, яскраві враження та незабутні знайомства із талановитою та креативною молоддю.

Наша рідна гімназія запровадила, на мою думку, дуже цікаву та корисну традицію: щороку, на День святого Наума, православного покровителя освіти та науки, відзначати відмінників, людей талановитих та старанних, привітаннями та преміями. Церемонія нагородження — це своєрідний стимул не шкодувати сил

на шляху до досконалості. Я вчуся у нашій гімназії вже 6 років, і вже 6 раз я виходила на сцену актовій зали на день Наума, щоразу хвилюючись. Але хвилювання це приємне, пов'язане із радістю та гордістю. А ще дуже приємно усвідомлювати те, що поруч зі мною стоять мої однокласники та друзі з паралелі: Дьяков Гліб, Гриник Наталя, Савені Стефанія, Рудь Інна, Терешко Андрій, Кирилюк Олена, Чернишова Вікторія та багато інших. Це все люди, що так само невтомно здобувають освіту і не зупиняються ні перед чим на шляху до своєї мети.

Хотілося б побажати усім школярам рідної гімназії ніколи не зупинятися перед перешкодами, не здаватися, а головне — не боятися бути серед кращих. Ну а заохочення на день святого Наума — це приємний та вагомий додаток до ваших перемог.

Ярослава Лаган, 11-Б

Київський вальс

Щороку наприкінці травня кияни та гості столиці святкують День міста.

Вже стало традицією проводити в цей день на Співочому полі серед випускників міського конкурсу «Київський вальс». А гімназія № 315 вчетверте брала участь у цьому заході.

У 2012 р. нам особливо приємно було стати учасниками цього грандіозного дійства, адже Київ відзначав 1530 річницю з дня свого заснування.

...Отже, свято Вальсу! На святковій сцені свою майстерність по черзі представляють старшокласники навчальних закладів, які вибороли право участі в міському конкурсі перемогою на районному етапі. Розмаїття яскравих костюмів, прекрасна музика та вправні рухи учасників не дають відірвати погляд. На Дніпрових схилах випускники гімназії №315 з поглибленим вивченням іноземних мов Дарницького району кружляють у ритмі вальсу четвертий рік поспіль, будучи щорічними призерами. Хореографічну майстерність учнів ретельно відшліфовувала досвідчений тренер, суддя міжнародного класу Родіонова Інна Леонідівна. Пісню для номеру створено в стінах рідного навчального закладу, а виконавиця – випусниця гімназії №315 цього року Марієтта Іванова. Ретельно продумано костюми, зачіски, взуття та реквізит. Яскраве свято нікого не лишає байдужим!

Святкове дійство стає вдвічі святковішим для учнів Дарницького району – учні гімназії №315 посіли почесне I місце серед 12 найкращих навчальних закладів міста!

Чаруючі звуки вальсу надовго запам'ятаються вчителям, батькам, а особливо – випускникам, адже ця подія стала останньою краплиною в їхньому шкільному житті! Тим ріднішими ці спогади будуть нашим випускникам – вони здобули впевнену перемогу! А чудовим подарунком для переможців стали путівки на оздоровлення у м. Скадовськ протягом 21 дня.

О.В. Бурканова

Казкова країна Ірландія

Традиційною для гімназії № 315 стала участь у конкурсі «Діалог держав – заради партнерства в освіті». У цьому році конкурс пройшов під гаслом «Спорт єднає друзів», бо саме 2012 рік став визначальним для нашої держави, адже ми приймаємо учасників і вболівальників «ЄВРО-2012» з усього світу

Наша команда представляла Ірландію, яка розташована на дивному острові зі смарагдовою зеленню. Це країна з непередбачуваною погодою: то дощ, то сонце, а то й все одразу! Буває, за день усі чотири пори року проминуть! Ця загадкова земля оповита легендами про казкових фей та маленьких чоловічків у зеленому – леприконів, поцілунок яких приносить щастя та багатство. Це батьківщина «Книги рекордів Гіннеса», Джонатана Свіфта – літературного батька Гулівера.

Неможливо уявити собі ірландців без яскравих, самобутніх танців!

Через багатовікову колонізацію ірландці втратили національний одяг, майже забули рідну гельську мову... але тільки не танці!!

А уявіть, скільки спільного в Україні з Ірландією. Придивіться: тут Карпати з Говерлою, там – Керрі з Каррантуїлом. Там улюблена страва – картопля зі шпиком, тут – картопля з салом, там irish koffee, тут – кава по-закарпатськи. Там – пиво і тут – пиво. Тут – волинка, там – волинка. А рухи гуцульського танцю подібні до ірландських. Навіть українська Трійця – Зелені

свята – має своє відображення в Дні Святого Патріка в Ірландії. Цього дня всі вбираються у зелене! У цей день стільки смарагду, що зелене в очах. У цей день скрізь лунають пісні. І всі, хто ірландці, танцюють, а кожен, хто танцює, у цей день стає ірландцем!!!

Цю невідому для нас країну важко навіть уявити, а показати усі її принади взагалі, здавалося б, неможливим. Але завдяки наполегливості та майстерності учнів гімназії №315, яких згуртувала Приходько Майя Юріївна, виступ команди був неперевершеним.

*О.В. Бурканова, заст. директора
з виховної роботи*

Алея слави: кубок Lego!

Ми звикли асоціювати ці слова із війнами, битвами, героїзмом та славетними перемогами давно минулих часів. Та ніхто ж не скасовував місце подвигу в житті кожного! Не вірите? Ми – гімназія 315 – з невимушеною легкістю доведемо це за лічені хвилини... Нам потрібно всього лише неспішно пройти Алеєю слави рідної школи...

Ви ще не знаєте де це? В акурат на другому поверсі старшої школи. Передивитися всі нагороди, грамоти й медалі, мабуть, й уроку не вистачить. А от коли замислитися та уявити, які надзусилля стояли за кожним таким «взяттям» Києва нашою «армією гімназистів», то й час навчання у школі сплине. Але ось, 28 квітня 2012 р., прийняла наша алея новий трофей – Кубок переможців Дитячого архітектурного конкурсу «Стадіони майбутнього». І був він здобутий ой як символічно: напередодні Великої Перемоги, 9 Травня.

А починалося усе так...

У березні 2012 р. Олександр Олексійович (директор гімназії) запропонував гімназістам взяти участь у творчому конкурсі, що організований був компанією Lego. Учасники змагання мусили створити з Lego-деталей, наданих організаторами (загальною масою близько 65 кг), модель стадіону, до того небаченого.

– Побудуємо! – запевнили директора учні: Анастасія Яковлева, Олександра Цуканова, Каміла Гайдай, Дар'я Нещерет, Єлизавета Онищук, Іван Єланцев, Кирило Верпахівський, Поліна Кочешева, Владислав Васянович, Катерина Кузьменко, Аліна Калюга, Данііл та Аделіна Костюки, Софія Яновська, Олеся Студьонова, Арсен Скринник, Марія Молебна, Максим Русін, Олег Лантвойт, Катерина Дворак і Денис Барсуков.

І закипіла робота!

Доблесні воїни-гімназисти наші, дарма що малі та від землі невисокі, день і ніч збирали та вибирували крихти інформації про історію нашу, про легенди, що дійшли до сьогодення. Патріоти міста свого в безмежних копальнях мудрості знайшли алмаз-легенду про засновників міста древнього. Відчистивши його від мулу часу та творчо переробивши канву візерунка дорогоцінного, явили шукачі наші світові діамант такої чистоти та багатогранності, що кращого годі й шукати.

І писано на нім: «Жили-були три брати: Кий (Максим Слободяник), Щек (Веніамін Жуков), Хорив (Михайло Прохоренко) та сестра їхня Либідь (Єлизавета Хоменко). І володіли вони човном неймовірної краси та розміру. А їм'я йому було – Легенда.

Довго чи коротко, плавали вони по морях-окіянах, але вирішили-таки осісти на схилах Дніпра. Стали думати-гадати, під що ж човник пристосувати, щоб і людям втіх, і собі шана. Кумекали-кумекали та вирішили під стадіон його перепланувати. Зізвали умільців київських та майстрів позняківських й почали переобладнувати його під поле для змагань та ігрищ.

Видовище, яке варте уваги...

Зібралася юрба гімназистів-проектувальників різних за віком та статтю, інтересами та уподобаннями, і почала проектами міряться — в кого цікавіший, складніший та досить небачений чудо-стадіон виходить. А за ними стіною стоять гімназисти-майстрові, котрі всі ці ідеї на макеті втілити намагаються.

І бовтатися б у тому коктейлі архітекторам юним, аби не віщунка одна, що шлях правильний вказала. Народ її поважав та й діти любили (а вони «аби за що» не полюблять!). І звали її Оксана Володимирівна Герасимова. Відтоді, як дослухалися до неї, робота споро пішла. За тиждень, диви, лавки для глядачів височіли (трибунами їх вже потім назвали), драбини до них поставили (сходами називатися стали). А віщунка знає свою справу, питається: «А як вночі гратимуть на стадіоні нашому? А як дощ піде?»

Кріпко замислилися юні будівельники, похнюпилися: «Як же все встигнути та продумати, бо ж сповістили навкруги, що перша гра 28 квітня буде? Лишенько та й годі». А допомога прийшла від дому рідного — тятенькам та маменькам давно цікавість спати не давала, що ж то там будеться?! Тож і підсобили діткам ріднесеньким, хто чим зміг: родина Костюків — у створенні баннера, родина Верпахівських — з підсвіткою стадіону, родина Лутів — з презентацією ідеї, мама Саші Цуканової — у створенні костюмів, а завжди і у всьому надавали допомогу родині Прохоренків, Яковлевих, Хоменків, Лантвойт, Гайдай, Яновських, Калюг, Барсукових, Дворак, Кочешевих, Молебних, Русіних та інші батьки.

Нарешті засяяв стадіон в усій красі своїй на Дніпрі могучому поряд зі схилами зеленими, уквітчаний руками дбайливими. А віщунка Оксана Володимирівна й тут ідею мудру команди подала. Відкрити стадіон треба так, аби на весь світ луна про творіння наше дійшла.

І зробили ми справжнє дійство

Гінців з малюнками розіслали — хай люди помилуються. Виставу зробили про часи братів Кия, Щека, Хорива та сестру їхню Либідь. Одежину їхню майстриня (Ірина Вікторівна Цуканова) відтворила достеменно: сорочки з льону домотканого, чоботи зі шкіри ягняти, кольчуги та плащі золотом шиті, аби не посоромити гордості їх княжої.

А от перемога була у кожного своя — виключно тільки його, особиста. Ось, ведучі оголошують номер школи, що посіла III місце, а думки заспокоюють тебе: є ще два. Та ось вже другий переможець відомий, і це — хтось інший. Але щось у серці кожного б'ється пташкою... Ведучий, розтягуючи

слова, вигукє: «Гімн-а-а-а-зія...». Секундна пауза, під час якої ти переходиш у стан початку нірвани, бо підсвідомо чомусь знаєш, що гімназій окрім 315 серед 40 конкурсантів більш нема...

Ти. Можеш. Все.

...а ведучий проголошує далі: «Три-и-и-ста-а-а...», а «п'ятнадцять» кричать за нього десятки малих та дорослих голосів команди підтримки. Діти сміються, дорослі плачуть, всі обіймаються і поздоровляють один одного, віддаючи належне кожному з команди. Мить перемоги віддає у грудях відчуттям незрівнянного щастя, володіння світом і усвідомлення того, що Ти Можеш Все.

Хочете відчувати те ж саме? Приєднуйтесь! Будемо разом творити Алею слави рідної гімназії! То як?! Ти в Легенді?

О.Н. Яковлева, мама учениці 5-В

Зірковий небосхил гімназії

Щороку на небосхилі гімназії запалюються нові яскраві Зірки – Зірки Навчання, Спорту, Натхнення, Олімпіад, Конкурсів, Танцю, Театру... Вони надихають, підбадьорюють, надають поштовху до особистого зростання учнів власним прикладом, а головне – вони не припиняють сяяти і після закінчення гімназії!

Н.М. Максимова,
«незамінний МАНівський двигун» гімназії

Шалені перегони, без яких сумно жити!

Олімпіада, конкурс, МАН. Для когось – це просто слова. Для мене вони стали життям. А все почалося у 3 класі, коли я уперше в житті взяла участь у районному етапі конкурсу з української мови ім. Петра Яцика...

З четвертого по шостий класи я знову штурмувала етапи конкурсу Петра Яцика і олімпіади з української мови та літератури. І, нарешті, здобула таке жадане І місце на районному етапі! Нестримна радість, тижні підготовки і перший у житті міський етап... А далі – чергові перемоги...

Конкурси, перемоги, нагороди. Яскравою сторінкою вписано у мою «олімпійську біографію» 7 клас – а саме, конкурс «Найкращий читач України». Після нього книга, яку я представляла («Золота медаль» О.Донченка), стала улюбленою, мабуть, на все життя... Далі перемога на районному турі, і ось він – міський етап.

А потім нагорода: поїздка до Львова, нові друзі, захоплюючі конкурси і море книг! Справжнісінький рай для такого книголюбця, як я. Хочеться щиро подякувати нашим шкільним бібліотекарям-ентузіастам за величезну допомогу і підтримку – без них я б ніколи не дійшла до перемоги!

Перший серйозний досвід роботи у МАН відбувся у 8 класі, призові місця вже на міському етапі олімпіад і моя перша Всеукраїнська олімпіада з географії. Навіть зараз не можу описати той стан, коли я дізналася, що у мене І місце на міському етапі олімпіади!

А попереду були відбірково-тренувальні збори з тестами, контрольними роботами, задачами і теоретичними питаннями. За всі ці перемоги я безмежно вдячна моєму неперевершеному професіоналу – Вірі Андронівні Журавльовій, яка була зі мною на цьому тернистому шляху від самого початку, не жаліла свого часу, сил, підтримувала, надихала, відповідала на мільйони моїх питань, пояснювала і заспокоювала. Це давало мені сили не здаватися, йти далі, боротися і щиро любити науку географію!

Анастасія Сидоренко, 9-В

Неповторний світ Малої Академії Наук!

Ще у 8 класі я зрозуміла, що моє покликання – досліджувати, шукати вирішення глобальних проблем, показувати красу та неповторність української культури. За ці роки я спробувала себе в багатьох секціях та напрямках, але з впевненістю можу сказати, що кожна з них неповторна і порівнювати їх неможливо. Просто у кожного учня є індивідуальні здібності, які можна розкрити, беручи активну участь у багаточисленних заходах гімназії.

Мені випала честь представляти Київ у секції географії та ландшафтознавства з роботою «Проблеми малих рік великого міста на прикладі р. Дарниці». Цікаво було слухати доповіді своїх колег та аналізувати глибину представлених проблем, ділитися досвідом. І для мене перемога на цьому рівні – не просто золота медаль, а відчуття того, що порушену тобою проблему помітили та допоможуть у її вирішенні.

Завдяки активній участі у роботі гімназійного НТУ «Джерело» та секції мистецтва Київського територіального відділення МАН мені в цьому році пощастило взяти участь у II Міській виставці-звіті дитячої творчості «Київ: місто майстрів».

Захід організовано Міністерством освіти і науки молоді та спорту як своєрідний творчий звіт вихованців позашкільних закладів – лауреатів та переможців міжнародних і всеукраїнських масових заходів, проведених минулого року. Виставку відвідали Пре-

зидент України

Віктор Янукович, Віце-прем'єр-міністр України (Міністр охорони здоров'я)

Раїса Богатирьова, Міністр освіти і науки, молоді та спорту Дмитро Табачник, Голова Київської міської державної адміністрації Олександр Попов, народні депутати України, представники Адміністрації Президента України, центральних та регіональних органів виконавчої влади. Дуже приємно було спілкуватися з першими особами нашої країни і доповідати про результати своєї праці.

За роки роботи в МАН я отримала не тільки нагороди, досвід, а і набагато більший скарб – вірних друзів, тих, з ким стаєш єдиною сім'єю, за кого переживаєш більше ніж за себе, за чий перемоги радієш дуже, ніж за свої. Повірте, це важливіше за будь-які перемоги! Дружба манівців – найміцніша, тому що вона проходить одне з найстрашніших випробувань для друзів: перемогами та поразками.

Я безмежно вдячна своїй гімназії, адже вона відкрила дорогу в цікавий та неповторний світ Малої Академії Наук, завдяки якому життя стає насиченим та різноманітним. Спробуйте написати роботу – і ви не пожалкуєте. Ми щиро чекаємо на вас у нашій великій МАН-родині!

Олена Кирилюк, 11-А

Діти і сучасний світ

Кожні батьки з народженням дитини прагнуть забезпечити її всім необхідним, реалізувати всі її задатки та здібності, дати все те, чого тільки душа забажає. І скільки б років не було дитині – для нас, батьків, вони будуть завжди маленькими. Але дітлахи виховуються не тільки в родині – суспільство також накладає свій відбиток... І, на жаль, не завжди найкращий

Час замислитись...

За статистикою, в Україні четверта частина населення зловживає спиртним. За останніми соціологічними опитуваннями, 76% підлітків (віком від 14 до 16 років) мають досвід вживання слабоалкогольних напоїв. Кожен четвертий українець, який страждає на алкоголізм, є особою віком до 35 років.

За результатами досліджень, 22% школярів і студентів середніх та вищих навчальних закладів вживають спиртні напої практично щодня або, щонайменше, кілька разів на тиждень, і, в першу

чергу, це стосується пива та слабоалкогольних напоїв. Статистика з наркоманії в Україні просто вражає: 107 тис. наркоманів зареєстровано по лінії МВС. Реальна картина – це в 10-15 разів більше, тобто близько 1 млн, при цьому 95% – це молодь віком 15-30 років, а 97% наркоманів вперше спробували наркотики у віці з 12 до 19 років.

Соціологічні дослідження, проведені в школах серед учнів, показують, що близько половини опитаних мають друзів і знайомих, які вживають наркотики або пробували їх. Від 25% до 60% школярів

повідомляють, що піддаються тиску з боку однолітків, які спонукають їх до вживання алкоголю або наркотиків. Близько третини молодих людей до цього підштовхують цікавість і незайнятість.

Гімназія – за здорове життя!

Приємною несподіванкою для адміністрації гімназії стала ініціатива голови Київської міської державної адміністрації провести в нашій школі загальноміський лекторій для старшокласників та батьків з теми «Профілактика наркотичної та алкогольної залежності молоді». Були запрошені провідні фахівці лікарні «Соціотерапія», які науково обґрунтували проблему та змістовно відповіли на питання батьків.

Наш педагогічний колектив, з метою профілактики, заохочує учнів до творчої діяльності у даному напрямку. Підтвердженням цьому стала, наприклад, виставка дитячих робіт, яка була проведена в гімназії напередодні лекторію. Взагалі, більшість навчально-виховних заходів у гімназії спрямовані на профілактику алкоголізму та наркоманії. Тут важлива не кількість випадків, а насамперед форма та зміст.

Педагог і батьки: тісна співпраця

Але скільки б ми не говорили про цю проблему, без співпраці з батьками ми не зможемо досягнути результатів. Вважати, що «з моєю дитиною цього не станеться» – безвідповідально.

Роль батьків надзвичайно велика саме в запобіганні алкоголізму та пристрасті до наркотиків. Раннє запобігання цим явищам, тобто на початку життєвого шляху молодих людей, особливо важливе. Дитинство – це час, коли батьки можуть цілком довірливо обговорювати з дитиною небезпеку алкоголю, тютюну та інших речовин, що вживаються підлітками, та належно підготувати їх до зустрічі з ними в майбутньому (якщо така зустріч ще не сталася).

Навіть говорити з дітьми про шкоду алкоголю та наркотиків треба в слушний момент і ретельно продумувати зміст розмови, адже телебачення повсякденно демонструє сцени вдалого красивого життя з келихом та цигаркою, що формує помилкове уявлення належної поведінки в суспільстві.

Тісна співпраця батьків та педагогічного колективу може давати певні результати, але під час вирішення будь-яких ситуацій варто пам'ятати, що вчасна допомога завжди буде найдоречнішою.

Якщо ви разом, біда мине

Психологи називають два методи, за допомогою яких можна захистити дитину від вживання алкоголю та інших наркотиків.

Перший метод. Стимулюйте участь вашої дитини в шкільній та громадській діяльності, в спорті чи музиці, не примушуйте її бути найкращою чи завжди перемагати. Спеціальні заходи не потрібні, коли дитина має позитивні захоплення, у неї менш ймовірно буде проявлятися інтерес до тютюну, алкоголю та наркотиків.

Другий метод. Підтримайте здоровий спосіб життя та творчу активність дитини – робіть все разом зі своєю дитиною: чи то робота по господарству, чи в будинку, чи на садовій ділянці. Це дозволяє досягти тіснішої духовної близькості. Досвід свідчить, що діти надзвичайно цінують час, проведений разом з батьками, і ті справи, які робили разом. Результатом позитивних зусиль батьків буде гідна людина – добропорядний громадянин і надійна опора у старості.

*О.Бурканова,
заст. директора з виховної роботи*

Авага дитина ГОТОВА ДО НАВЧАННЯ?

Діти від народження мають різні індивідуально-психологічні особливості, інтереси та схильності, різняться типом поведінки та стилем діяльності, рівнем розвитку в цілому, але кожна дитина має право на прояв і повноцінний розвиток свого потенціалу. Мета роботи психологічної служби полягає в тому, щоб допомогти кожному учню соціалізуватися й адаптуватися до соціального середовища шляхом оптимального розвитку його потенційних можливостей.

Готовність дитини до навчання в школі розглядається насамперед як загальна готовність. Вона включає:

- фізичну готовність (працездатність, розвиненість рухових навичок і якостей, особливо тонких координацій, що лежать в основі оволодіння графікою письма);
- особисту готовність (довільність поведінки; сформованість спілкування, самооцінки, мотивації навчання);
- інтелектуальну готовність (розвиток образного мислення, уяви, творчості, а також основ словесно-логічного мислення);
- навички читання, ліку й письма не входять до обов'язкових.

Так – не можна!

Особливу увагу батьків звертаємо на те, що форсоване вироблення в дітей шкільної готовності не підтримується психологами, а інтенсифікація підготовки до школи (навіть якщо вона проводиться в ігровій формі) обертається швидким згасанням інтересу до навчання, шкільними невротами і безпорадністю на все життя.

Інтересам справи слугують піклування про зміцнення фізичного здоров'я дитини, розвиток цікавості й пізнавальної активності, розвиток кисті руки, вдосконалення фонематичного слуху, вміння спілкуватися з однолітками й дорослими і, що особливо важко, слухати завдання дорослого та цілеспрямовано докладаати зусиль для його виконання.

Психолог може допомогти...

...У формуванні мотивів навчання з установкою на те, що за сприятливих умов до семи років серед мотивів навчання починають переважати соціальні й навчальні мотиви. Ігрові мотиви припиняють поширюватися на сферу навчання.

...У формуванні правильної самооцінки, що стосується якостей самоаналізу, досягнень, можливостей.

...У формуванні вмінь та бажань брати участь у колективних завданнях.

...У створенні початкових передумов формування навчальної діяльності: високого рівня активності, ініціативи, самостійності в навчальній роботі; поваги до вчителя, уміння виконувати його завдання; достатньо високий рівень довільності, вміння планувати та контролювати власні дії, зосереджувати увагу на пізнавальному завданні (насамперед у продуктивних видах діяльності).

...У розвитку образного мислення та початкових форм логічного мислення, що дає змогу будувати умовиводи, робити правильні висновки із наданих даних.

...У розвитку уяви, вмінні творчо ставитися до виконання завдань.

Оволодіти вмінням вчитися

Особливість розвитку дітей молодшого шкільного віку полягає в тому, що він прямо пов'язаний із формуванням навчальної діяльності. У процесі оволодіння вмінням навчатися в дитини виробляються мотиваційні, емоційно-вольові механізми та спільні операційні вміння, які стають досягненням психічної індивідуальності учня й виділяють його як суб'єкта навчання. Цей процес виходить за рамки навчання в початковій школі, але тут і закладаються його основи.

Адаптація до шкільних умов проходить через систему індивідуального сприйняття учня, пізнавальних та особистісних властивостей його індивідуальності. Тому природно, що цей процес відбувається по-різному та виражається як у благополучному, так і в проблемному варіанті. Якщо батьки або учитель повідомляють, що дитина не встигає практично з усіх предметів, то під час обстеження майже завжди виявляються прояви хронічної неуспішності.

Психологічний синдром хронічної неуспішності є причиною неуспішності, але найчастіше він поєднується з іншими відхиленнями: порушенням здатності до навчання, астенією, неясково вираженим зниженням навчальної мотивації. Більш локальним порушенням, яке викликає прояви, подібні до хронічної неуспішності, є шкільна тривожність.

Дитина лінується – це одна з дуже частих скарг, і за нею можуть стояти найрізноманітніші причини. Розглянемо деякі з них.

Завищені вимоги. Нерідко батьки й учителі вважають лінивою дитину, яка цілком нормально вчиться, але справді не докладає особливих зусиль і тому не повністю реалізує свої можливості в навчанні. Однак при цьому в неї може бути якесь власне захоплення – наприклад, вона любить грати в футбол.

Некерованість, неслухняність дитини – найчастіша зі скарг на поведінку. За нею можуть стояти і така причина, як помилка дорослих, які не вміють оцінювати вікові особливості дітей; вони приймають бажане за норму, а

реальність — за відхилення. Йдеться про випадки, коли дитина слухняна та керована такою ж мірою, що й більшість її однолітків, але батькам це здається недостатнім.

Підвищена енергетика дитини. Це варіант нормально-го розвитку, що не потребує корекції, хоча скарга батьків (або вчителів) цілком адекватна: дитина насправді важко керована. Коли дитина самостійно ставить собі цілі й, твердо знаючи, чого вона хоче, вміє добитися свого, то дорослим насправді важко.

Претензії на лідерство за відсутності реальних лідерських якостей — причина, що часто призводить до високої конфліктності у взаєминах дитини з однолітками. Намагання керувати іншими дітьми, які не бажають підпорядковуватися непрошеному «командирові», призводить до сутичок і обоїмліх образ. У результаті неприйнятний лідер може опинитися в повній ізоляції.

Висока конфліктність (часта, зокрема при гіпертимізмі та при епілептоїдному складі особис-

тості), агресивність — очевидні причини порушень у спілкуванні. При психологічному обстеженні важливо встановити, чи є ці порушення первинними чи вторинними наслідками якихось інших відхилень у психічному розвитку. Інтелектуальні порушення, які призводять до неадекватної поведінки щодо однолітків, іноді (за умов хорошої компенсаторної роботи у сфері навчальних навичок) у спілкуванні проявляються навіть раніше, ніж у навчанні.

У вище описаних випадках види діяльності підбираються таким чином, щоб у поєднанні вони...

- ...могли підтримувати інтерес дитини, створюючи мотиваційний аспект психокорекції;
- ...були спроможні задіяти всю гаму психологічних функцій. До таких видів діяльності відносять навчальну діяльність, гру, конструювання, образотворчу діяльність та специфічну форму діяльності — спілкування.

Г.С. Музика, психолог гімназії

Особливості типів неправильного сімейного виховання

Тип неправильного сімейного виховання	Основні ознаки
<i>Гіпопротекція</i>	Полягає у зниженому рівні опікування дитини з боку старших. Проявляється нестачею турботи й контролю, відсутністю інтересу батьків до захоплень і переживань дитини. Крайня форма такого типу виховання — цілковита бездоглядність, у результаті чого відсутній елементарний догляд за дитиною (не нагодована, погано й неохайно вдягнена, відсутні необхідні умови для виконання домашніх завдань)
<i>Прихована гіпопротекція</i>	Характеризується тим, що контроль за поведінкою дитини відрізняється формалізмом. Заборони й заохочення, сформульовані батьками, легко і швидко ними забуваються. Дитина знає: те, чого не можна зробити зараз, у цю хвилину, можна буде зробити завтра. У цьому випадку виконання батьківських обов'язків перетворюється на формальну необхідність, яку їм нав'язує суспільство
<i>Потуральна гіпопротекція</i>	Пов'язана, з одного боку, з безконтрольністю й уседозволеністю, а з іншого — з бажанням батьків захистити дитину від покарань учителів. Як правило, у цьому випадку рівень опіки дитини незначний, а ступінь задоволення її потреб високий
<i>Домінуюча гіперпротекція</i>	Виражається, з одного боку, у дріб'язковому опікуванні дітей, твердому контролі їхньої поведінки, захисті від певних небезпек, а з іншого — батьки в усьому нав'язують дітям свою думку, свою волю, придушуючи в підлітків самостійність, ініціативність, почуття відповідальності
<i>Потуральна гіперпротекція</i>	Характеризується тим, що дитина опиняється в центрі уваги всіх членів родини, є об'єктом загального замилювання. Як правило, її вчинки сприймаються без критики. За такого виховання батьки намагаються захистити дитину від можливих труднощів, заохочують її егоїзм
<i>Явне та приховане емоційне відторгнення</i>	Полягає в тому, що батьки пов'язують свою дитину з певними негативними моментами у своєму житті. У такій родині діти відчувають себе перешкодою в здійсненні батьківських планів. У своєму крайньому прояві такий тип виховання одержав назву виховання за типом «Гопелюшки». Таке виховання може супроводжуватися жорстоким поводженням з дитиною
<i>Виховання за типом твердого поводження з дитиною</i>	Виражається в постійних фізичних покараннях за найменші провини й неслухняність
<i>Виховання за типом підвищеної моральної відповідальності</i>	Передбачає покладання на дитину з яких-небудь причин обов'язків із догляду за молодшими або безпомічними членами родини. Дитина починає розуміти, що на неї покладено велику відповідальність і вона повинна виправдати сподівання родини
<i>Суперечливе виховання</i>	Пов'язане із ситуацією, за якої одні члени родини дотримуються одних вимог до дитини, а інші відстоюють і застосовують свої вимоги
<i>Зміна виховних прийомів</i>	Полягає в заміні типу виховання, що застосовувався раніше, на інші

Не числом, а умением!!!

В клубе карате Сёгун три раза в год проводятся турниры между секциями клуба, на которых наша команда, как самая молодая, всегда была представлена наименьшим количеством участников, но даже при значительной разнице в количестве спортсменов нам удавалось занимать третьи и вторые места в общекомандном зачете по количеству победителей

В воскресенье, 8 апреля 2012 г., проходил заключительный, третий этап клубных соревнований 2011-2012 учебного года: Кубок Славянской гимназии. Были заявлены спортсмены из 10 учебных заведений г. Киева. Честь Гимназии № 315 защищали 16 спортсменов нашей секции, среди которых: Марсель Мулаянов, Даниил Питеренко (4-А класс), Владимир Растегаев, Даниил Рудич, Ярослав Сулим, Евгений Ткаченко, Дмитрий Шевченко.

Успешное начало – залог победы!

Соревнования начались в 9 утра с раздела «Ката» – комплекса приемов, которые спортсмены выполняют в воздух, проводя бой с воображаемым противником. Свои умения в этом разделе сначала демонстрировали самые младшие участники соревнований (6-7 лет). И именно в этой категории спортсмены нашей секции принесли команде первые награды: с убедительным превосходством в технике выполнения ката первое место выиграл Нестор Белоскурский (5 лет) и третье место завоевал Олег Лантвойт (7 лет, 1-В класс).

Далее последовали поединки с партнерами (раздел соревнований – «кумитэ») среди мальчиков 6 лет. В этой категории многие спортсмены пробовали свои силы впервые. И несмотря на то, что участников категории было много, результат для нашей секции вновь оказался призовым: проведя несколько результативных боев, выиграв всех соперников, в финале встретились двое воспитанников нашей команды: Вадим Сулим и Арсен Шевель. Арсен с преимуществом в 1 бал стал победителем. Результат: золото и серебро категории попали в копилку нашей команды. Хочется отметить выступление еще одного спортсмена этой категории – Ивана Щербатюка, он провел два результативных боя и стал четвертым в категории.

Красивая техника, сложные элементы

Первые победы самых младших учеников нашей команды дали силы и уверенности в себе остальным нашим спортсменам. Проведя три поединка, показав характер и волю к победе, второе место в категории «кумитэ: группа Б» (мальчики 9 лет) завоевал Станислав Михайлевич (4-А класс).

Для победы в этом соревновании нам нужно было разделить силы так, чтобы занять максимальное количество категорий нашими спортсменами. В категориях «ката» и «кумитэ» (мальчики 8 лет) нашу

секцию представлял Максим Родионов (2-А класс). Занимаясь только 1,5 года, он выступал в «группе А», где соревнуются ребята, которые тренируются уже более двух лет. Максим уверенно проходит в финал категории «ката», в категории «кумитэ» первые бои оказались для Максима сложными, но он, как настоящий боец, собрался и смог пройти в финал.

В категорию «мальчики 10 лет» совсем недавно попал Никита Филипов, который уже неоднократно становился чемпионом этих соревнований. В категории «ката» Никита выигрывает все поединки единогласным решением судей и проходит в финал. В категории «кумитэ» ситуация оказалась сложнее: многие соперники были значительно выше и больше Никиты, но, благодаря правильной тактике и красивой технике, он проходит сложных соперников и попадает в финал.

Единственная девочка в нашей команде — Полина Кондаурова (5-А класс), она выступала в категориях девочек 10-11 лет. В категории «ката» Полина уверенно проходит в финал, а в «кумитэ» первый поединок проводит с сильной спортсменкой и своей подругой, Марией Кошечко. Допустив ряд ошибок, Полина проигрывает этот бой, но в полуфинале реабилитируется, выигрывает поединок и становится третьей.

«Золотые» чемпионы гимназии

Наконец подошло время к кульминации соревнований — финальные выступления лучших спортсменов категорий.

Все спортсмены, инструкторы, родители переживают, ведь у секции карате гимназии № 315 впервые появился шанс стать чемпионами и выиграть Кубок турнира.

Первые поединки начались с «ката», Максим Родионов со счетом 5:0 становится чемпионом категории «ката мальчики 8-9 лет». Никита Филипов, ранее без шансов на победу, единогласным решением судей становится чемпионом категории «ката: мальчики 10-11 лет».

Полина Кондаурова, выполнив финальное ката, заставляет понервничать инструктора, родителей и всех, кто ее поддерживал. Внешне обе финалистки при выполнении ката смотрелись примерно равными, но решением судей (3:2 в нашу пользу) Полина становится чемпионкой категории «ката: девочки 10-11 лет». Все вздохнули с облегчением, очередное «золото» — в копилке нашей команды!

После финальных выступлений в ката пришел черед поединков с партнерами. Максим Родионов в финале категории «кумитэ: мальчики 8 лет» не оставляет шансов сопернику и становится чемпионом, принося шестую «золотую» медаль нашей команде. Эта победа сравняла по количеству первых мест нашу секцию и секцию каратэ Скандинавской гимназии.

Мы взяли Кубок!

И вот, наконец, настал черед последнего, решающего финального выступления Никиты Филипова. На нем лежит большая ответственность: все понимают, что именно этой медали нам не хватает, чтобы стать первыми! В течение соревнований Никита провел сложные бои, устал и, конечно, переживает. Но волнение не мешает ему собраться, и уже в самом начале боя Никита зарабатывает первые очки, удерживая преимущество до конца поединка... Первое место наше!!!

Таким образом, 16 спортсменов нашей секции принесли Гимназии №315 Кубок. Наш результат: 7 — золотых, 2 — серебряных и 2 — бронзовых медали!

А главное, мы стали обладателем Кубка Славянской гимназии! Второе место с разницей в одну золотую медаль заняла Скандинавская гимназия и третье место — Славянская гимназия.

Всем спортсменам желаю сложных, интересных тренировок и легких, запоминающихся побед, а их родителям — терпения и мудрости в воспитании чемпионов, и не только по карате!

А.Ефремов, Л.Кондаурова

Шлях до читача

«Книги – це кораблі думки, які мандрують на хвилях часу і бережно несуть свій дорогий вантаж від покоління до покоління».

Френсіс Бекон

Роль і значення читання в житті людини сьогодні, в насиченому інформацією світі, важко переоцінити. Книги – постійне джерело знань, надбаних людством протягом віків. Спілкування з книгою допомагає дитині оволодіти певною сумою цих знань, засвоїти досвід попередніх поколінь, прилучає її до культурних надбань та цінностей українського народу. Бібліотека – це світ відкриттів, світ творчості, де формується читач – творець, читач – мислитель. Сучасну школу неможливо уявити без інформаційного простору, який створюється за допомогою бібліотечного комплексу. Наша бібліотека стала центром, де забезпечується доступ до різноманітної інформації. Ми намагаємося залучити наших учнів до систематичного читання книг, проводимо бібліотечні заходи (літературні ранки, вікторини, читацькі конференції, бесіди, Дні Інформації), створюємо книжкові виставки, знайомимо наших читачів та вчителів з новими надходженнями до бібліотеки, проводимо бібліотечні уроки, на яких учні вчать користуватися довідково – бібліографічним апаратом бібліотеки та довідковою літературою.

Кожного року бібліотека проводить акцію «Здай макулатуру. Подаруй книжку бібліотеці». Учні гімназії активно беруть участь у цій акції. У 2011 р. серед учнів молодших класів переможницею стала учениця 4-Б класу Пашенко Марія, яка подарувала бібліотеці 50 дитячих книжок та енциклопедій.

У 2012 р. в районній бібліотеці № 160 проходив конкурс читців на краще виконання творів Т.Г. Шевченка іноземними мовами, організований відділом культури Дарницького району. Представниками нашої гімназії були Радченко Анна,

Анісімова Валерія, Ковалик Любова та Стогній Анна. За участь у конкурсі вони отримали дипломи. За найкращий виступ серед учасників було відмічено виступ Стогній Анни, учениці 10-Б класу.

Самі бібліотекарі також підвищують свою професійну кваліфікацію, беруть участь у конкурсах, пишуть статті в журнали. У 2011 р. Виноградова Н.В. стала Лауреатом конкурсу «Заочна школа шкільного бібліотекаря», була нагороджена Дипломом і значком «Обличчя школи».

Друзі! Я вважаю, що людина, яка любить читати — щаслива, бо навколо неї багато розумних, добрих і вірних друзів. І ці друзі — книги. І хай не буде у вас жодного дня без книги, жодного дня без, хоча б однієї, прочитаної сторінки!

*Бо книга — то і світло дня,
Бо книга — то і зорі ночі....
Моя сім'я, моя рідня,
Мій розум, серце, мої очі...*

*Н.В. Виноградова,
завідувач бібліотеки*

Our Trophies

Наші нагороди

